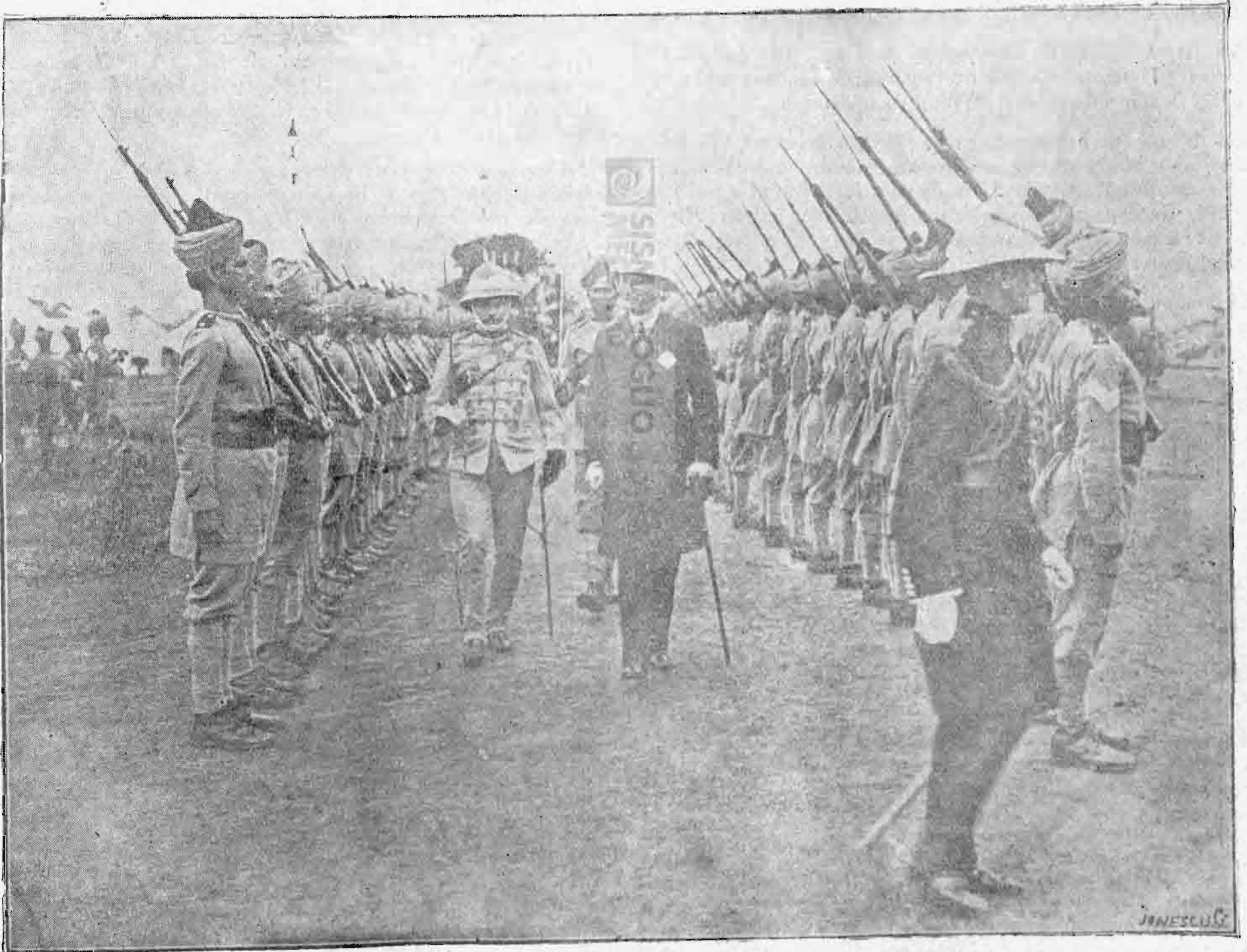

'Ολ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

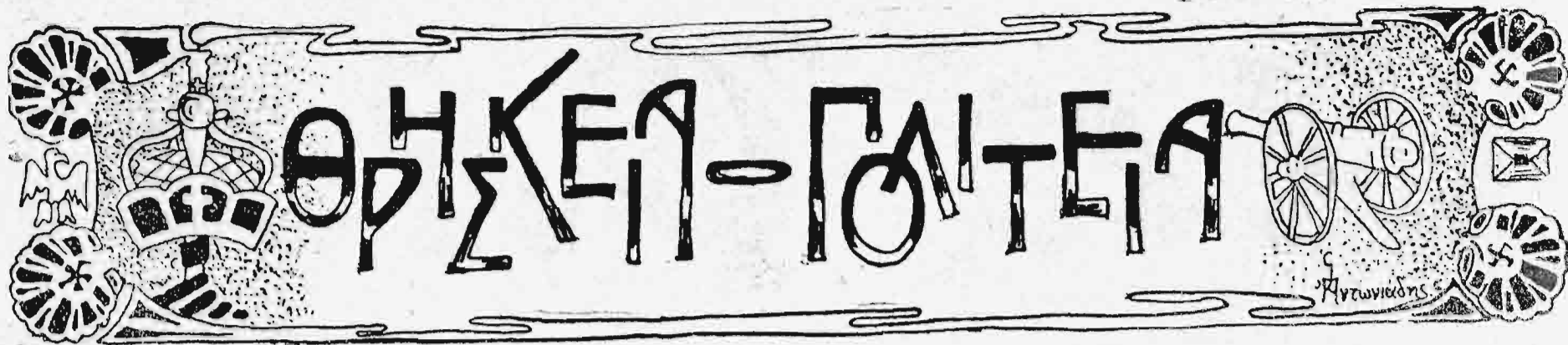
* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ἀπὸ τὸ ταξίδιον τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν φθάνει εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπιθεωρεῖ τὴν τιμητικὴν φρουράν, ἣτις ὠρίσθη διὰ τοὺς βασιλεῖς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΑΙ ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ

Υπάρχουσι πολλάί, πλείσται περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἀρεσκόμεθα νὰ συνθηκολογῶμεν πρὸς τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρός μας. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης καθήκοντα, τὰ ὁποία ἀποφεύγομεν, ἀλλὰ καὶ φροντίζομεν, ὅπως δικαιολογήσωμεν τὴν τοιαύτην ἡμῶν παράλειψιν, ἐφευρίσκοντες διαφόρους προφάσεις, τὰς ὁποίας ἀναβιβάζομεν εἰς περιωπὴν ἀναγκῶν.

Αὐτὸ τὸ σύστημα, εἶναι σύστημα ἀξιοκατάκριτον, σύστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας τὴν παράλυσιν.

Ἄν ὀλίγον ἐξετάσητε τὸν ψυχικὸν βίον σας μιᾶς ἡμέρας, θὰ ἴδητε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὅτι πολλάκις ἀναπηδῶσι προφάσεις ὑπεκφυγῆς ἐκ τῶν καθήκοντων, τὰ ὁποία ἐπιβάλλονται.

Καὶ ἂν μὲν τὰ καθήκοντα ταῦτα εἶναι καθήκοντα, τὰ ὁποία ὀφείλομεν πρὸς τὸ ἄτομόν μας καὶ μόνον, τὸ κακὸν περιορίζει ἴσως τὴν βλαβερὰν αὐτοῦ ἐπίδρασιν· ἂν ὅμως τὰ καθήκοντα αὐτὰ εἶναι γενικώτερα, ἂν εἶναι καθήκοντα πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸ Ἔθνος, τότε τὸ μὲν κακὸν ἔχει μεγαλειτέραν τὴν ἀκτῖνα τῆς ἐπιδράσεώς του, ἡμεῖς δὲ φωρῶμεθα ἔνοχοι ἐσχάτης ἀκηδίας.

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς μ' ἔφευγεν ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἡ ὁποία ἐκθέτει τὴν παραβολὴν τοῦ δεῖπνου. Ὁ οἰκοδεσπότης ἠτοίμασε τὰ πάντα, τὸ δεῖπνον εἶχε παρατεθῆ καὶ οἱ προσκεκλημένοι μόνον ἀνεμνοντο. Τί εὐκολώτερον τούτου; Καὶ ὅμως οὐδεὶς προσῆλθεν. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν, μυρίας ἐφευρίσκων προφάσεις, ἤρνεϊτο νὰ προσέλθῃ, ἤρνεϊτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει πρὸς τὸν φιλοξενὸν ἐπισκέπτην.

Καὶ αἱ προφάσεις, γελοῖαι ὅσον καὶ ἀνόητοι, ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν προσκεκλημένων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ δούλος τοῦ οἰκοδεσπότητος ὑπενθύμιζε τὴν πρόσκλησιν.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ τὸ βλέπομεν νὰ ἐπαναλαμβάνηται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πατρίς, μᾶς καλοῦσι νὰ προσέλθωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν ὁποίαν ἠτοίμασαν, εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δοκιμάσωμεν τὴν γλυκύτητα, ἡ ὁποία ἐπακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθήκοντων καὶ πᾶσαν εὐεργετικὴν δρᾶσιν.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς, ἀμελεῖς ὡς οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς, νωθροὶ καὶ ἀσυγκίνητοι, κωφεύομεν εἰς τὴν φωνὴν τῶν ταύτην καὶ ἀπομακρυνόμεθα, ἐπαφίνοντες εἰς ἄλλους νὰ πράξωσιν ὅ,τι εἰς ἡμᾶς ἀνήκει.

Μὲ τοιαύτην στάσιν καὶ τοιοῦτους συλλογισμοὺς οὐδὲν προάγεται, οὐδὲν εὐοδοῦται. Ἡμεῖς αὐτοὶ ἐκφραυλιζόμεθα καὶ ἀφίνοντες τὴν θρησκείαν, τὴν Πατρίδα καὶ τὸ Ἔθνος εἰς τὰς φροντίδας ἄλλων, καταδικάζομεν αὐτὰ εἰς μαρασμόν, ἢ νεκροφάνειαν, καὶ ὅταν ἡ σῆμις ἀρχίσῃ νὰ ἐπιτελῇ τὸ ἔργον τῆς, βεβαίως δὲν θὰ φεισθῇ ἡμῶν, ἀλλὰ τούναντίον θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς εἴμεθα ἡ κεντρικὴ καὶ πρώτη πληγῆ, ἣτις προῦκάλεσε τὸν θάνατον.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ προσοχὴ ὄλων εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ πρότασις τοῦ Μ. Βεζύρου περὶ τοῦ 35 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, τοῦ ἀφορῶντος τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, παρήγαγεν ὡς ἦν ἐπόμενον παρὰ τοῖς ἀντιπολιτευομένοις τὴν Κυβέρνησιν κύκλους πολλὴν αἰσθησιν.

Τὸ Σάββατον, μετὰ θυελλώδη καὶ πλήρη πολλῶν ἀντεγκλήσεων συζήτησιν, ἀπεφασίσθη ἡ παραπομπὴ τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ συνεστήθη τὸ ἐπεῖγον τοῦ ζητήματος.

Ὁ Μπαρῆ βέης κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου ὑπέβαλεν ἔγγραφον, δι' οὗ κατηγορεῖ τὸν Μ. Βεζύρον ὡς ἐχθρὸν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Ὁ Σαῖτ πασὰς κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἀπελογήθη διὰ μακρῶν, ἀναφέρων περὶ τῆς προτέρας αὐτοῦ πολιτικῆς δράσεως.

Ἡ συμπολίτευσις ἔδειξε διαθέσεις νὰ κηρυχθῇ ἡ συζήτησις λήξασα καὶ αἱ δηλώσεις τοῦ Μ. Βεζύρου ἐπαρκεῖς. Μετὰ τὸν Σαῖτ πασὰν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὠμίλησέ τινα, μεθ' ὃ ἔκαμεν ἐπίκλησιν εἰς τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Μουσουλμάνων Ὀθωμανῶν καὶ προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ παύσωσι τὰς ἀντεγκλήσεις καὶ τὰς διχονοίας. Οὕτω δὲ τὸ ζήτημα ἐθεωρήθη λήξον.

Οἱ Ἄλβανοι βουλευταὶ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, συμπήξαντες ἰδιαιτέραν ἐθνικὴν ὁμάδα, ὑπέβαλον ἐπερώτησιν διὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ἣτις καὶ γενομένη δεκτὴ θὰ συζητηθῇ σήμερον.

Ἡ ἀναχωρήσασα κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ καταστάσεως ἐπέστρεψε, θὰ ἐκθέσῃ δὲ δι' ἰδιαιτέρου ὑπομνήματος εἰς τὴν Βουλὴν τὰ πορίσματα τῶν ἀνακρίσεών τῆς, ἅτινα ἐπιβαρύνουσι καὶ τὰς πολιτικὰς ἀρχάς.

Ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου ἀγγέλλονται ὅτι, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὀχύρωσιν τῆς Αἰντζάρας καὶ Τατζούρας, ὁ στρατηγὸς Κανέβας ἐτοιμάζει ἐκστρατευτικὸν σῶμα μὲ πλήρεις ἐφεδρείας, ἵνα πορευθῇ κατὰ τῆς Ἀζιζίας, ὅπου τουρκοαραβικὸς στρατὸς εἶναι συγκεντρωμένος. Ἡ κατάληψις ὑπὸ τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων τοῦ ὄρμου Σαλοῦμ εἶναι γεγονός. Ἐκ τῶν Ἰταλῶν οἱ μὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Κυβερνήσεώς των, οἱ δὲ δὲν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ γεγονός ἐχθρικὰς διαθέσεις τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ Ἰταλικὸς στόλος ἀνέβαλε τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ δρᾶσιν του. Οἱ πολιτικοὶ κύκλοι ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς συστάσεις τῶν Δυνάμεων πρὸς τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι καὶ ἡ ἀπέλασις τῶν Ἰταλῶν ὑπηκόων ἐγκατελείφθη.

Τὸ Κρητικὸν ζήτημα εὐρίσκειται ὑπὲρ ποτε ἐπὶ τοῦ τάπητος. Οἱ ἐκλεγέντες ἐν Κρήτῃ διὰ τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν ἀνεχώρησαν ἐκ Χανίων δι' Ἀθήνας· ἐν τούτοις τὰ εὐρωπαϊκὰ πολεμικὰ συνέλαβον τὸ πλοῖον τὸ κομίζον τοὺς βουλευτάς, εἴτινες, μὴ δόντες λόγον ὅτι θ' ἀπόσχωσι τοῦ σκοποῦ των, κρατοῦνται ἐπὶ τῆς γαλλικῆς φυλακίδος. Σχετικῶς μὲ τὸ Κρητικὸν ζήτημα διαδίδεται ὅτι συζητεῖται ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς ἀνακτοβουλείς συμβιβαστικὴ τις λύσις.

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Είναι και αυτό εν χαρακτηριστικόν της ανθρωπίνης ζωής, τὸ ὁποῖον πάντοτε τὴν παρακολουθεῖ. Είναι ἐν κόσμημα τοῦ βίου, ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὸν ἐν θέλητρον. Είναι ἐν ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἀνθεῖ ἐπὶ τοῦ προσώπου, διὰ τὴν δώση εἰς αὐτὸ ἀγνωστὸν τινα πλὴν φευγαλέαν ὠραιότητα. Τὸ ὕμνησαν ὄλαι αἱ ἐποχαὶ καὶ ὄλων τῶν αἰώνων αἱ μουσαί, διότι εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ ποιησις ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα μετὰ τρυφερότητος ὕμνησε καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐπλεξε στεφάνους ἑγκωμίων. Ἐκεῖνος δέ, ὅστις μεθ' ὑπομονῆς θὰ ἀνεδίψει τὰ παραγωγικὰ τῆς ἀρχαιότητος πνευματικὰ ἔργα καὶ βαθμηδὸν θὰ ἐφθανε μέχρι τῶν ἔργων συγχρόνων γενεῶν, θὰ ἐβλεπεν ὄντως ὅτι τὸ μειδίαμα συγκεντρώνει περὶ αὐτὸ στίχους εἰς ὄλας τὰς γλώσσας, στίχους ἐμπνευσμένους ἢ μὴ, οἱ ὁποῖοι ὅμως σκοποῦσι νὰ ἐκφράσωσιν ἓνα ἔπαινον καὶ ν' ἀπονεύωσι μίαν χάριν εἰς αὐτό. Ἐὰν δέ τις συνήθροισεν ὄλα αὐτὰ τῆς φιλολογίας τὰ ποικιλόμορφα τεμάχια ἐπὶ τὸ αὐτό, θὰ παρήγε βιβλίον κατὰ τὸν ὄγκον δυσκόλως εὐρίσκον ὑπερτερον. Ἄλλ' οὐχὶ ἡ ποιησις μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι πολλὰ ἀφείλουσιν εἰς τὸ μειδίαμα ἢ—ὅπερ καλλίτερον—τὸ μειδίαμα εἰς αὐτάς. Εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μουσεῖα ἀφθονοὶ εἰκόνες καὶ γλυπτικὰ ἔργα πρόκεινται περὶ τοῦ μειδιάματος καὶ αὐτὰ κάτι λέγοντα διὰ τῆς ἀφώνου αὐτῶν γλώσσης. Καὶ ταῦτα πάντα διότι εἰς τὸ μειδίαμα ὁ ἄνθρωπος ἀνεκάθεν ἔδειξεν ἀγάπην, συμπάθειαν καὶ τρυφερότητα.

Πόσον δ' αὕτη παρ' αὐτῷ ὑπάρχει εἰς μέγαν βαθμὸν φανερόναι καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ νὰ παριστᾷ ὄλα τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα, ὄλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θέλει νὰ κοσμήσῃ μετ' ἓνα ἔπαινον, ὅτι μειδιῶσιν. Σώματα ἀνόργανα ἢ ὄργανικά, ἄψυχα ἢ μὴ, στερεά, ὑγρά ἢ ἀέρια παριστῶνται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου μειδιῶντα περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ἡ δὲ «μειδιῶσα ἀεατολή», τὸ «ἤρεμον μειδίαμα τῆς θαλάσσης» καὶ τὸ «χαμόγελο τοῦ βουνοῦ» εἶναι ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς τὴν πρώτην σελίδα παντὸς ποιητικοῦ ἔργου. Ἄλλὰ καὶ ἡμεῖς ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἀνήκομεν εἰς τὴν ἀπειροπληθῆ ἐκείνην τάξιν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ὁποῖα οὔτε ἵππευσεν, οὔτε θὰ ἵππεύσῃ ποτὲ Πήγασον, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γραφίς παράγει ἐμπορικὸν λογαριασμὸν μᾶλλον ἢ ἄλλο τι, ὡσεὶ αἰσθανόμενοι λύπην, διότι δὲν δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ προσφέρωμεν τὸν φόρον μας πρὸς τὸ μειδίαμα καὶ νὰ πλέξωμεν δύο στίχους εἰς αὐτό, ἐπιφυλάσσομεν ἐν τοιοῦτον, ὅταν ἀντικρύσωμεν μίαν . . . φωτογραφικὴν μηχανήν.

Ἄλλ' ἐνταῦθα δὲν προτίθεμαι νὰ προσθέσω τι εἰς τοὺς πρὸς τὸ μειδίαμα ἐπαίνους τῶν

ἀνθρώπων—εἶμαι πολὺ ἀκατάλληλος εἰς τοῦτο—οὔτε ν' ἀσχοληθῶ μετὰ τοὺς ψυχροὺς τῆς ἀνθρωπολογίας ὀρισμούς. Ἀφήνω τοὺς μὲν νὰ τὸ ἀποκαλῶσι «τοῦ αἰωνίου παραδείσου τὴν κλεῖδα» καὶ τοὺς δὲ «ἐλαφρὰν διαστολήν τῶν γελαστικῶν τοῦ προσώπου μυῶν»· ὁμολογῶ μόνον ὅτι καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο ἐξ ἴσου μοι ἀπαρέσκουσι. Θὰ παραθέσω ἐνταῦθα ὀλίγας γραμμὰς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς μορφὰς τοῦ μειδιάματος, ὑφ' ἃς τοῦτο ἐμφανίζεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, διότι τὸ μειδίαμα, καίτοι διὰ τῆς λέξεως ταύτης φανερόνομεν ἐν τι, δὲν εἶναι ὅμοιον πρὸς ἑαυτό, οὔτε ἀνήκει πάντοτε εἰς τὰ αὐτὰ ψυχικὰ αἷτια

Ἐχομεν π. χ. τὸ μειδίαμα τοῦ βρέφους—ἵνα ἀπ' αὐτοῦ ἀρχίσωμεν—ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα ἢ μῆτηρ, εἰς τὴν συμβολίζει τοῦτο τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν. Τὸ μειδίαμα τῆς ἀθωότητος—ἴσως μὲ κατηγορήσωσιν τινες ὅτι μεταχειρίζομαι νεκρὰς λέξεις—τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει εἰς πάντα ἔχοντα καρδίαν παρωχημένας ἡμέρας ἀνηκούσας εἰς ἄλλον πλεον κόσμον καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην παντὸς τὸν ἀπολεσθέντα Παράδεισον ἐκάστου· τὸ μειδίαμα τῆς γαλήνης, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει ὄλης τῆς ψυχικῆς γαλήνης τὰ θέλητρα, τὴν ὁποίαν πᾶς τις ὀνειροπολεῖ· ἔπειτα τὸ μειδίαμα τῆς αὐτοεναρεσκείας, τὸ ὁποῖον φανερώνει τὸν ἐγωιστικὸν καὶ ἀτομιστικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἄρα γε ὅμως ἀνάγκη νὰ κάμωμεν μνειάν τοῦ μειδιάματος ἐκείνου τοῦ τρυφεροῦ, τὸ ὁποῖον ἀλευθύνεται εἰς ἀγαπώμενα πρόσωπα καὶ λαμβάνεται παρ' αὐτῶν; Ἄλλὰ δι' αὐτὸ οὔτε λέξιν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφέρωμεν ἡμεῖς οἱ βέβηλοι. Ἐχομεν κατόπιν τὸ μειδίαμα τῆς γαιρεκακίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον εἰκονίζει ἐν ταῦτῳ τὴν φρίκην καὶ τὴν χαρὰν ὑπὸ τὸ ταπεινωτικώτατον τῆς περίβλημα· κατόπιν παρατηροῦμεν τὸ μειδίαμα τῆς γενναιοψυχίας, τὸ ὁποῖον, καίτοι πηγάζει ἀπὸ ψυχικὰ συντρίμματα καὶ ἐρείπια, καίτοι ἀπὸ κολάσεως καὶ ψυχικῶν βασάνων ἀντλεῖ τὴν ὑπαρξίν του, ἐν τούτοις ἀνέρχεται εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ πᾶσαν δυνατὴν χάριν, ὡς τὸ πολύχρωμον ἐκεῖνο ἄνθος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ τάφου φεῖν ἀντλεῖ τὸν χυμὸν του ἀπὸ τὸ ἀποτροπιαστικὸν τοῦτου περιεχόμενον. Ἐπεταὶ τὸ μειδίαμα τῆς ἐνθαρρύνσεως, τὸ ὁποῖον τόσον παρηγόρως ἐπιδρᾷ εἰς τὴν ψυχὴν· μετ' αὐτὸ τὸ μειδίαμα τῆς εἰρωνείας, μετ' ὁποῖον ἔχουσι προικισθῆ ἰδιαιτέρως προνομιούχοι τινες χαρακτῆρες· τέλος τὸ μειδίαμα τῆς ἀπιστίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος χαιρετᾷ ὄλα ὅσα τῷ φαίνονται ἀκατόρθωτα.

Εἰς ταῦτα δὲ τὰ τυχαίως καὶ ἀτάκτως συλλεγόμενα παραδείγματα τοῦ μειδιάματος προσθέσατε καὶ χίλια ἀκόμη καὶ τότε ἴσως θὰ ἔχετε ὄλην τὴν ποικιλίαν τῶν μορφῶν αὐτοῦ.

Τὸ μειδίαμα ὅμως, ὡπὼς ὄλα τὰ εἶδη τῆς

βιομηχανικῆς παραγωγῆς, παρεποιήθη καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παραποίησις δὲ αὕτη προὔξενησε καὶ νέα εἶδη μειδιάματος, τὸ ὁποῖον φύεται ἐπὶ τῶν χειλέων διὰ τὴν σβύσην ἐπ' αὐτῶν καὶ ὅπερ δὲν ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς ἀνιαροὺς τινὰς τύπους τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι.

Ἄφνης τὸ μειδίαμα τοῦ ἀμαξηλάτου, μετ' ὁποῖον οὔτος ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς ἀμάξης του καὶ ὑποδέχεται ἓνα χονδρόσωμον κύριον, ὡς τῷ ὄντι σχετὰ καλὴν ἀμοιβήν· τὸ μειδίαμα τοῦ ἐμπόρου, τὸ ὁποῖον προσφέρει εἰς τὴν πελάτιδά του κατ' ὄν χρόνον ἐκτυλίσει τὰ ὑφάσματα· τὸ μειδίαμα δύο κυριῶν ἀλληλοσυναντωμένων εἰς τὸν χορόν, ἐνῶ αἰσθάνονται τὴν ὄρεξιν νὰ ἀλληλοσπαραχθῶσιν. Ὅλα αὐτὰ τὰ μειδιάματα δὲν εἶναι ἢ παραποίησις τοῦ ἀληθινοῦ μειδιάματος καὶ διὰ τὴν ὑπαρξίν των εὐθύνεται τὸ Savoir-Vivre καὶ μόνον. Ἐν τούτοις δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν, κανεὶς δὲ δὲν θ' ἀξιώσῃ τὰ νόθα ταῦτα καὶ μίᾳ ἔστω γραμμῆς ἐκτὸς τῶν γελοιογράφων τοῦ αἰῶνος.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἐκφράζοντες τὴν ἀπέχθειάν μας πρὸς ταῦτα, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκδηλώσωμεν τὴν συμπάθειάν μας πρὸς τὸ μειδίαμα τῆς γενναιοψυχίας, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω ἀναφέρομεν καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἐνδεικτικὸς εὐσταθοῦς χαρακτῆρος, ἀπέναντι τῶν καταφορῶν τῆς τύχης καὶ τῶν περιστάσεων. Καὶ δὲν εἶνε σὺνήθης τὸ μειδίαμα τοῦτο. Εἶναι τόσαι πολλαὶ αἱ καταδρομαὶ καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου καὶ ὅμως σχεδὸν πάντοτε εἴμεθα ἀνίσχυροι νὰ τὰς ὑποδεχθῶμεν μετ' ἓν μειδίαμα. Ἄλλ' ἂν τὸ μειδίαμα τοῦτο δεικνύῃ ὄλην τὴν ψυχικὴν γενναιότητα, τὸ μειδίαμα τῆς ἐνθαρρύνσεως καὶ παρηγορίας δεικνύει τὸ φιλάλληλον τῆς ψυχῆς καὶ ἔρχεται ὡς μία εἰδικὴ βοήθεια πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἢ τοιαύτης. Εἶναι δὲ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτὸ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ἀξίως μᾶς ζητοῦσι τί, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχομεν νὰ προσφέρωμεν ἕτερον τι. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐνθυμοῦμαι καὶ δύο στίχους ἐνὸς ἀγνωστοῦ συγγραφέως: «Μὴ ἀρνηθῆτε, λέγει, ποτὲ βοήθειαν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἔχοντα ἀνάγκην ταύτης· μὴ ἀρνηθῆτε ποτὲ παρηγορίαν εἰς μίαν τεθλιμμένην ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ εἴπητε ὅτι δὲν ἔχετε τι νὰ τῇ δώσητε· προσφέρατέ τῃ ἐν μειδίαμα τοῦλάχιστον· εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον κοστίζει τόσον ὀλίγον καὶ ὅμως . . . προσφέρει τόσον πολλά!»

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδα 874)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ Β', Ο ΠΟΡΘΗΤΗΣ (1481 — 1481)

"Αμα ο πατριάρχης έγκατέλειψε τόν ναόν των Αγίων Αποστόλων, ο σουλτάνος ήρχισε να κατεδαφίζη αὐτόν και ν'άνασκάπτη τοὺς ἐν αὐτῷ αυτοκρατορικοὺς τάφους, συνάζων οὕτω πλουσιώτατον διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ τεμένους του ὕλικόν. "Ότε δὲ συνήχθη τὸ ἀπαιτούμενον ὕλικόν, ὁ σουλτάνος κατέθηκε τὰ θεμέλια τοῦ τεμένους του ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὴν δὲ οἰκοδομὴν ἀνέθηκεν εἰς τὸν περιώνυμον τῶν χρόνων ἐκείνων και ἱκανώτατον ἀρχιτέκτονα Χριστόδουλον. Τοσοῦτον δὲ εὐχαριστήθη ὁ σουλτάνος ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ οἰκοδομήματος, ὥστε, εἰς ἀνταμοιβήν, ἐκτὸς τῶν χρηματικῶν ἐπιδομάτων, ἐδώρησεν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, δι' ἐπισήμου δωρητηρίου ἐγγράφου και «μεθ' ὅλης τῆς περὶ αὐτὴν κενῆς τοποθεσίας», τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῶν Μογγολίων, τὴν σήμερον ἐπιλεγομένην Μουχλιώτισσαν, ἣτις εἶναι ἡ μόνη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς σχῆμα διασώζουσα μέχρι σήμερον Βυζαντινὴ ἐκκλησία. Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ δζαμίου μετὰ τῶν διαφόρων ἐν τῇ ἀπεράντῳ περιοχῇ τοῦ προαυλίου αὐτοῦ κτιρίων διήρκεσεν ἐννέα ὄλα ἔτη, μέχρι τοῦ 1471. Καὶ ὅτε μὲν ἐτέθησαν τὰ θεμέλια αὐτοῦ, πατριάρχης ἦτο ὁ τοῦ Γενναδίου διάδοχος Ἰσίδωρος ὁ Β'. Διότι ὁ Γεννάδιος, μετὰ πεντέμισυ περιόπου ἐτῶν πατριαρχείαν, καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν νόσων και τῶν θλίψεων, παρὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ χριστιανῶν και ὅλης τῆς ἱεραρχίας, εἶχε παραιτηθῆ τῷ 1459 τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, πρὸς μεγάλην, ὡς λέγεται, λύπην και αὐτοῦ τοῦ σουλτάνου, μεγάλως ἐκτιμῶντος τὸν ἄνδρα, και ἀποσυρθεῖς εἰς τὴν ἐν Σέρραις μονὴν τοῦ Προδρόμου, ἀπεβίωσε μετ' οὐ πολὺ, τῷ 1460, ἐν αὐτῇ. Ἰσίδωρον δὲ τὸν Β' διεδέχθη Σωφρόνιος Α' ὁ Συρόπουλος, και τοῦτον, τῷ 1465, Ἰωάσαφ Α' ὁ Κόκκας, ἐκδληθεὶς τῆς πατριαρχείας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μεχμέτ, μετὰ τοῦ ὁποῦ διεφώνησεν εἰς ζητήματά τινα

ΔΙΑΜΕΡΣΜΑΤΑ „ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ“

ΟΔΟΣ ΣΙΓ'Α ΣΕΛΒΙ

Ἐναντι τῶν Γερμανικῶν Νοσοκομείων

Ἀνοικτὰ και ἐκ τῶν 4 πλευρῶν

Ἐνοικιάζεται τὸ τελευταῖον

ὡς ἀμέρισμα μὲ 5 δωμάτια

ΤΙΜΗ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΗ

Ἀπευθυντέον τῷ θυρωρῷ

ἀστικῆς δικαιοδοσίας. Τὸν Ἰωάσαφ διεδέχθη τῷ 1469 Μάρκος Β' ὁ Ξυλοκαράδας, ἀποσυρθεῖς και οὗτος οἰκειοθελῶς ἀπὸ τῆς πατριαρχείας τῷ 1472, ἐν ἔτος μετὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ δζαμίου τοῦ Μεχμέτ.

Ἄλλ' ὁ μεγαλειότερος τοῦ σουλτάνου πόθος ἦτο νὰ ὑποτάξῃ τὸν ἡρωικώτατον τῆς Ἀλβανίας ἡγεμόνα Γεώργιον Καστριώτην, ὅστις, ἐπωφελούμενος τῶν περισπασμῶν τοῦ Μεχμέτ, δὲν ἔπαυε νὰ παρενοχλῆ αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Καστριώτης ἦτο ἀνίκητος. Τρεῖς ὀθωμανικοὺς στρατοὺς πεμφθέντας ἐναντίον του κατενίκησε και αὐτὸν τοῦτον τὸν σουλτάνον, ἐλθόντα πανστρατιᾷ ἵνα πολιορκῆτῃ τὴν Κροδίαν, ἀπέκρουσεν ἠτοιμάζετο δὲ και νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ ὅτε ἐτελεύτησεν αἰφνιδίως ἐν Λισσῶ (τὸ σημερινὸν Ἀλέσιον), τῇ 14 Ἰανουαρίου 1467, τὸ ἐξηκοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας του ἄγων ἔτος, και ἀφοῦ παρευρέθη εἰς εἰκοσιδύο ἐναντίον τῶν Τούρκων μάχας, χωρὶς οὔτε τὴν παραμικρὰν οὐδέποτε νὰ λάβῃ πληγὴν.

Ὁ θάνατος τοῦ Καστριώτου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς τελείας ὑποταγῆς τῆς Ἀλβανίας και τῆς ἐξισλαμίσεως τῶν πλειοτέρων αὐτῆς κατοίκων.

Μετὰ ταῦτα ὁ σουλτάνος ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν νῆσον Εὐβοίαν, ἣτις ἀπέτελει τὸ κέντρον τῶν ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει βενετικῶν κτήσεων και τὸ ὄρητῆριον τοῦ ἰσχυροῦ βενετικοῦ στόλου. Κατέλαβε δὲ αὐτὴν μετὰ πολὺμηνον πολιορκίαν, τῇ 20 Ἰουλίου 1470, και ἐξ αὐτῆς ὀρμώμενος προσήρτησεν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου εἰς τὴν ἐπικράτειάν του πάσας τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους. Τοῦτο ὅμως ἐπέφερε σοβαρὰν ρῆξιν μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ και τῆς βενετικῆς πολιτείας, ἐπηκολούθησαν δὲ διαφοροὶ ἐν διαστήματι πέντε ἐτῶν πόλεμοι, μέχρι τοῦ 1475, ὅτε ὁ Σουλτάνος, συνάψας πρὸς τοὺς Βενετοὺς ἀνακωχήν, ἐξαπέστειλε τὸν στόλον αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπωτέρας τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου παραλίας και εἰς τὴν Ἀζοφικὴν Θάλασσαν, πρὸς ἐκπόρθησιν τῶν διαφόρων φρουρίων και ἐμπορείων τῶν Γενουαίων, οἵτινες μετήρχοντο ὄλον τὸ ἐμπόριον και μάλιστα τῶν σιτηρῶν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Τὸ σύνθημα τῆς κατακτῆσεως τῆς Ἀζοφικῆς Θαλάσσης ἔδωκεν ἡ μετὰ τριήμερον μόλις πολιορκίαν (1-4 Ἰουνίου 1475) παράδοσις τῆς Θεοδοσίας (Καφφᾶ), ἣτις ἦτο ὁ ὄχυ-

ρώτερος και πλουσιώτερος τῶν Γενουαίων σταθμός· μεθ' ὃ, ἐντὸς δύο μηνῶν, παρεδόθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς Τούρκους και ὄλη ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος, ὅπου διωρίσθη διοικητῆς ἀπόγονός τις, ὡς λέγεται, τοῦ Τσιγγίς-Χάν (ἴδε σελίδα 616).

Αἱ νέαι αὐταὶ νίκαι ἠνάγκασαν τοὺς Βενετοὺς νὰ ζητήσωσι τὴν συνομολόγησιν εἰρήνης μετὰ τοῦ σουλτάνου. Ἄλλ' ὁ σουλτάνος ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς ὄρους ἐπαχθεῖς, ἦτοι τὴν ἐκκένωσιν τῆς Σκόδρας, τὸ φρούριον τῆς ὁποίας κατεῖχον εἰσέτι οἱ Βενετοί, και ὄλων τῶν ὑπ' αὐτῶν κατεχομένων νήσων τοῦ Αἰγαίου και τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἐκ περισσοῦ δὲ, ὡς πολεμικὴν μὲν ἀποζημίωσιν ἑκατὸν χιλιάδας δουκάτων, ὡς ἐνιαυτὸν δὲ φόρον δέκα χιλιάδας δουκάτων. Ἐκ τούτου αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπισαν, ἤρχισαν δὲ πάλιν αἱ ἐχθροπραξίαι, τῶν Βενετῶν προσβαλόντων πρῶτον τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τοῦτο ὅμως ἐξηρέθησε τὸν σουλτάνον και, μεσοβντος τοῦ 1477, ἐκστρατεύει πανστρατιᾷ κατὰ τῆς Σκόδρας και πολιορκεῖ τὸ φρούριον. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπορθῆσῃ αὐτὸ και ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν· ἀρκεσθεῖς δὲ εἰς τὴν ἄλωσιν ἄλλων τινῶν ἐπὶ αὐστριακοῦ ἐδάφους φρουρίων, ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ἵνα διαχειμᾶσῃ και ἐπαναλάβῃ πάλιν κατὰ τὴν ἀνοιξιν τὴν κατὰ τῆς Σκόδρας ἐκστρατείαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅμως εὗρεν ἀναμένοντα αὐτόν πρεσβευτὴν τῶν Βενετῶν, ὅστις συνομολόγησε τὴν συνθήκην, παρασχθεῖς πάντας τοὺς ἀνωτέρω ὄρους τοῦ σουλτάνου, καθὼς και τὴν ἐκκένωσιν τῆς Σκόδρας.

Ἡ παράδοσις τῆς Σκόδρας ὑπῆρξε τὸ συμπλήρωμα οὕτως εἶπειν τῆς κατακτῆσεως τῆς ὄλης Ἀλβανίας ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τότε ὅμως πολυάριθμοι πρόκριτοι Ἀλβανοί, φείγοντες τὴν ὑποταγὴν, μετηνάστευσαν εἰς Ἰταλίαν, και μάλιστα εἰς τὸ Πάλερμον τῆς Σικελίας, ὅπου συνέπηξαν τὴν πρώτην ἐπὶ Ἰταλικῶ ἐδάφους Ἑλληνοαλβανικὴν ἀποικίαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΣΛΥΜΑ

Ἡ ἐφ'ετεινὴ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴ προμηνύεται μεγαλοπρεπεστάτη. Ὁ ἀνάματος διοργανωτῆς αὐτῆς κ. Θωμᾶς Βαλαλᾶς, λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐφέτος τὸ Πάσχα συμπίπτει κατὰ Μάρτιον, ἀπεφάσισε τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς δι' ἐνὸς μεγάλου ἀτμοπλοίου, τὴν ἐκλογὴν δὲ μετὰξὺ ἐνὸς τῶν μεγάλων Ρουμανικῶν ἢ Ἀραβικῶν θαλάμη ἢ αἰθριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἁγ. Λήμνου συνεροχόμενη Διοργανωτικῇ Ἐπιτροπῇ.

Οἱ βουλόμενοι νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἄς ζητήσωσι τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸν ὄργανωτὴν κ. Θ. Βαλαλᾶν, Galata, S^e Pierre Han, ἀρ. 10. Δίδεται και ἀποστέλλεται δωρεὰν τῷ αἰτούντι. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι εἰς τὰς πόλεις, ὅπου δὲν ὑπάρχουν τοιοῦτοι.

1. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων ἐλληνικῶν τοῦ Γαλατᾶ ναὸς τῆς Παναγίας Καφατιανῆς ὀνομάζεται οὕτως ἐκ τῆς ἱερᾶς εἰκόνης, τῆς ἐκ τῆς πόλεως Καφφᾶ ἀνακομισθείσης. Ἡ δὲ πόλις ἦτο ἀποικία τῶν Μιλησίων και ὀνομάζετο Θεοδοσία, ὅπερ διατηρεῖ και σήμερον (ρωσιστὶ Φεοδόσια), τὸ δὲ ὄνομα Καφφᾶς ἀπαντᾷ ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος. Τῷ 1226 οἱ Γενουαῖοι ἠγόρασαν παρὰ τῶν Βυζαντινῶν τὸν Καφφᾶν και ὄχυρώσαντες αὐτόν κατέστησαν τὸν κυριώτερον λιμένα τῆς Μαύρης θαλάσσης

MANIA ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

’Εζη ποιὲ εἰς τὸ χωρίον Κ . . . ὁ Μπάρμπ’ Ἀλέξης ὁ Κούτσουρας, γέρον μὲν, ἀλλ’ ἀκμαῖος εἰσέει τὰς δυνάμεις, παλληκάρι, ὡς ὠνόμαζεν ὁ ἴδιος ἑαυτόν. Μὲ τὰ 75 χρονάκια του, τὸ βαρὺ τῶν ὁποίων φορτίον τοῦ εἶχε κυριώσει τὸ σῶμα, εἶχε καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι γριζάρης καὶ θυμώδης εἰς τὸν ὑπέριστατον βαθμόν. Εἰς ταῖτα ἄς προσθέσωμεν τὴν κατεβασμένην ἰσαχειλά του, ἐλάχιστον τῆς χαζομάρας του σημεῖον, τὴν λερὴ φουσιανέλλα του καὶ τὴν κουμποῖράν του, ἣ ὁποία τοῦ ἦτο ἀχώριστος πάντοτε σύντροφος, καὶ θὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ Μπάρμπ’ Ἀλέξη.

’Ο,τι ὁμως τὸν καθίστα γελοῖον, ἦτο ἡ ματιώδης ἐκδίκησίς του πρὸς πάντα, ὅσους εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἢ νὰ ἀστειευθῇ οὕτως ἢ ἄλλως μὲ ἐκεῖνον. Φύσει εὐερέθιστος, μὲ τὸ παραμικρὸν ἐγένετο ἔξω φρενῶν καὶ τὰ ἔκαμνεν ὄλα θάλασσα, ἀναζητῶν τὸν ἔνοχον, ὅσους ὁμως παρέμενε πάντοτε ἄγνωστος μεταξὺ τῶν πολλῶν.

Μὲ τὴν ἡλικίαν του ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ καὶ ἡ ὑπομονή του, ἐβαρέθηκε πλέον τὴν τριαύτην ζωὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ εἰς τὴν ἔρημον.

Δὲν παρέρχεται πολὺς καιρὸς καὶ εὐρίσκομεν τὸν Κεῦτσουραν (ὄνομα καὶ πράγμα) μὲ μόνην τὴν δάμαλίν του, τὸ δεξί του χέρι, ὅπως ἔλεγεν, ἐντὸς καλαμίνης καλύβης μονολογοῦντα : « Καλὰ ’φυγα ’π τὰ γουρούνια (ἐννοοῦσε τοὺς ἀνθρώπους) γιὰ νὰ ξολουθρέφω τὰ βρωμερὰ χαϊβάνια ’π τὴν καλύβα μου γιὰ νὰ ρεχατέψῃ τὸ κόκκαλό μου ».

’Ηρχισεν, ὡς βλέπετε, νὰ μαλώνῃ μὲ τὰ ρουχὰ του. Τάβαλε τῶρα μὲ τοὺς ψύλλους καὶ τοὺς κοργρούς, οἷτινες, συνωμόσαντες ἀπὸ κοινοῦ ἐναντίον του, τὸν ἠνώχλουν διαρκῶς. Νύκτες ὀλόκληροι παρήρχοντο χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι, ὅχι διότι ἦτο ἰόσον εὐαίσθητος ὅσον διότι ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἐκδικηθῇ.

’Απὸ τὰ πολλὰ σχέδια ποῦ κατέστρωσε κατέληξε μίαν ἡμέραν νὰ κάψῃ τὴν καλύβην του. ’Ετριβε τὰ χέρια του μακρόθεν, ἀναλογιζόμενος ὅτι οὕτω πως θὰ καοῦν καὶ ὄλα τὰ ζωῦφια, χωρὶς νὰ τοῦ ἰδρῶνῃ τ’ αὐτὶ διὰ τὴν καλύβην του, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσους κόπους εἶχε κτίσει

’Εμενε τῶρα εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἔχασ’ ὁ διάβολος τὴν οὐρά του. ’Ο σύντροφός του, τὸ δαμάλι του ἄς ποῦμε, κεντού-

μενον ἀπὸ τὰς μυῖας, ἔκοβε καθ’ ἡμέραν τὴ σχοινίῳ καὶ ἐγένετο ἄραυτον. ’Ιδρονε καὶ κάτω ’π τὴν γλῶσσαν ἀκόμη ὁ δυστυχὴς ὡς περὶ τὸ εὔρη. ’Ηὼ ἀνὴρ ἰσχυρὸς τὸ τοιοῦτον. « Στάσου, ἔρημη, ἔλεγε μίαν ἡμέραν οὕην μυῖγα, καὶ σοῦ κάτω καὶ ’σένα τὸ μνήμα . . . », ἐνῶ τὸ δαμάλι του κλοισῶντας ἀπεμακρύνετο, τὸ εἶχε πιάσῃ ἡ μυῖγα.

Τρίζει τὰ δόντια του ὁ Μπαρπαλέξης ἐξ ὀργῆς, τρέχει, πλησιάζει, σκοπεύει μὲ τὴν κουμποῦρά του καὶ πυροβολεῖ. Μπάμ ! καί, κάτω δαμάλι καὶ μυῖγες ! ! ’Ητο δεινὸς σκοπευτής, θὰ πετάξῃ τῶρα ’πὸ τὴν χαρὰν του βλέπων τὴν μυῖαν ἀσπαίρουσαν — Καὶ τὸ δαμάλι μου πῆγε ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ ’σένα οὐ κουρέλιαου, ἀναθεματισμένη ! . . .

Παντέρημος ἤδη ἐπλανᾶτο τῆδε κάκεισε. ’Ημέραν ἰνά, ἐνῶ ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν χλόην καὶ εἶχε παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, αἴφνης βόμβος τις τὸν ἐξύπνησεν. ἦτο ὁ βόμβος μελίσης, ἐκ τῶν ἀνὰ τὰ πέριξ ἄνθη βοσκουῶν, ἦτις καὶ τὸν εἶχε κεντήσῃ εἰς τὸ μέτωπον. ’Επόνεσεν, ἠγέρθη ὀργίλος, μὲ τὰ μαλλιά σηκωμένα ἐκ τοῦ θυμοῦ, βλέπει τὴν μέλισσαν καὶ τὴν κυνηγᾷ διὰ νὰ πάρῃ τὸ δίκιο του ’Εδῶ τὴν ἔχει, ἐκεῖ τὴν ἔχει, τὴν βλέπει εἰσερχομένην εἰς τὸν κορμὸν δένδρου, ἐκεῖ που πλησίον κειμένον. ’Ορμᾷ εἰς τὸ κενὸν τοῦ δένδρου ἵνα τὴν φωνεύσῃ, ἀλλὰ δυστυχία του ! ’Ητο κυψέλη μελισσῶν, ὀπόθεν νέφος ὀλόκληρον τοιοῦτων ἐξώρμησε καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, ἀπειλοῦν τὰ τὸ μεταβάλλῃ εἰς κόσκινον ! Φεύγει, ἀλλ’ ἀδύνατον νὰ σωθῇ.

’Εν τῷ μεταξὺ μία φωτεινὴ ἰδέα τοῦ ἐπιήλθεν. ’Εγνώριζεν ὅτι αἱ μέλισσαι φοβοῦνται καὶ φεύγουν ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἀλλὰ ποῦ τὰ πυρεῖα διὰ νὰ ἀνάψῃ τίποτε, ἔστω καὶ αὐτὴν τὴν φουσιανέλλαν του ; Φόρη πάλιν τὴν κουμποῦραν, πιέζει τὴν σκανδάλην, ἀλλὰ φρεῦ ! πίπτει ὁ τάλας νεκρός. ’Απὸ τὴν ζάλην του, ἀντὶ νὰ πυροβολήσῃ εἰς τὸν ἀέρα καὶ διώξῃ διὰ τοῦ καπνοῦ τὰς μέλισσας, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ προσώπου του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν αἱ πλείσται τῶν μελισσῶν, καὶ ἔπεσεν ἄπνους ὁ ταιλαίπωρος . . .

’Εν Νεοχωρίῳ. ΗΛ. Β. ΜΠΑΡΜΠΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

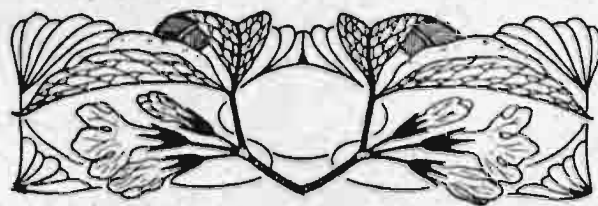
Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι χωρὶς ἐλαττώματα. ’Ο καλλίτερος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὰ ὀλιγώτερα .

’Ο ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν ὀλίγον, ὀλίγον πάντοτε θὰ ἐσκέφθῃ.

Δόγον, τὸν ὁποῖον κακῶς ἐνόησαμεν, θὰ κρίνωμεν πάντοτε κακῶς.

Καλύβη, εἰς τὴν ὁποίαν γελοῦν μέσα, ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ μέγαρον, ὅπου κλαίουν.

’Εστὲ μελετηροὶ εἰς τὸ ἔργον σας καὶ θὰ γίνετε σοφοί. ’Εστὲ ἐργατικοὶ καὶ οἰκονόμοι καὶ θὰ πλουτίσετε, ἐστὲ ἐγκρατεῖς καὶ θὰ εἰσθε πάντοτε ὑγιεῖς. Τοιαύτη διαγωγή σας παρέχει τὰς περισσότερας ἐλπίδας πρὸς ἐπιτυχίαν εἰς τὸν βίον.

ΧΕΙΜΩΝ

Γύρω μου ἀπλοῦται ἡ Νέκρωσις. Μέσα μου βασιλεύει ἡ ’Απουσία.

Καὶ ἐγὼ συσπειροῦμαι εἰς τὸ ἄχαρι τοῦ δωματίου μου σκότος, μὲ σκέψεις νοθρᾶς, μὲ καρδίαν κοιμισμένην.

Τί νὰ κάμῃ ἀρά γε ἡ ψυχὴ, εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ὁποίας ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἐσκήρτησεν ἀχαλίνωτος ;

Χειμῶν : Σοβαρότης δηλαδὴ καὶ ἀγριότης Σκυθρωπότης καὶ μούγκρισμα τοῦ Βορρᾶ.

’Ιδοῦ, φρεῦ ! ἡ νέκρωσις τῆς φύσεως. ’Ο ’Ήλιος μᾶς ἀπεχαιρέτησεν ἤδη πρὸ πολλοῦ, καὶ ὅταν ἐκ τύχης σκληρῶς ἀναφαίνεται κάπου μέσα εἰς τὴν, σκοτεινὴν χορείαν τῶν συνέφων, εἶναι ἀδιάφορος. εἶναι σκληρός, εἶναι . . . εἶναι πένθος.

’Η χελιδῶν . . . ἡ χελιδῶν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδα.

Καὶ ὁ μύρμηξ, ποῦ καθ’ ὄλον τὸ θέρος ἠϋλάκωνε τὸ χόρτον—ὅπως ἡ λέμβος τὸ κύμα— ἀπεχώρησε νικημένος, περίλυπος εἰς τὰς σκοτεινάς κατακόμβας, πέραν τῶν ὀρίων τῆς Ζωῆς, πέραν τῆς Διήθης. εἶναι . . . εἶναι σκληρόν ! . . .

Τὸ πεῦκον, τὸ κύμα, ὁ σπουργίτης, ποῦ ὄλα εἶχον συναδελφωθῇ εἰς τὰς νύκτας τοῦ θέρους, καὶ ἔψαλλον τὰ ἐπινίκια τῆς Ζωῆς, τῶρα χλωμά, λυπημένα ὄλα, ἄνευ ἐλπίδος, χωρὶς λαχτάρα ἔρωτος, ὑπνωτισμένα καὶ ἄκαρδα, συνεσορεύθησαν ὄλα—μηδ’ αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐξαιρουμένης.

Καὶ ὁ Οὐρανὸς περίλυπος ὁ δυστυχὴς κλαίει τὴν ἀπώλειαν τῆς Ξανθῆς Ἀύγης, τῆς ’Ωραιᾶς Δεΐλης.

Καὶ ἐγὼ . . . ἐγὼ συσπειροῦμαι εἰς τὸ ἄχαρι τοῦ δωματίου μου σκότος, μὲ σκέψεις νοθρᾶς, μὲ καρδίαν κοιμισμένην.

Γύρω μου ἀπλοῦται ἡ Νέκρωσις, μέσα μου βασιλεύει ἡ ’Απουσία.

Τί νὰ κάμῃ ἀρά γε ἡ ψυχὴ, εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ὁποίας ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἐσκήρτησεν ἀχαλίνωτος ;

Λ. Γ.

ΕΧΕΤΕ ΥΠ’ ΟΨΕΙ ΣΑΣ

ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ

ἐν Γαλατᾷ. ’Ομὲρ ’Αμπήτ Χάν, 13, εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μεταλλοῦ ἠγγυημένων, Μαχαροληφίονα Δισκουσ καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.

’Εξαιρετικὴ πώλησις ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.

Κοχλιάρια καὶ πηρούνια φαγητοῦ ἐξ’ Ἄλου μίνιουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς. Ὁρολόγια, ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2 ἕκαστον.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΓΡΑΪΦ (Martin Greif)

Απαρατήρητος παρήλθε παρά τοις Ἑλλησιν ἡ θάνατος τοῦ **μεγίστου τῶν συγχρόνων λυρικών**, ὡς ἀπεκλήθη, τοῦ Τυρταίου τῆς νεωτέρας Γερμανίας, τοῦ **Μαρτίνου Γραΐφ**. Ἴσως ἐλάχιστοι τῶν Ἑλλήνων ἐγνώριζον κἄν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ καὶ δραματούργου, οὗτινος τὴν ἀπώλειαν ἐθρήνησεν ὁλόκληρος ἡ Γερμανία καὶ πάντες οἱ γερμανόγλωσσοι λαοί. Καὶ ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ εὐκρινῶν φίλων τοῦ ἡμετέρου Γένους, τῶν σεμνουμένων ἐπὶ τῷ τίτλῳ τοῦ «φιλέλληνας» καὶ τοῦτο εἶναι εἰς λόγος ἐπὶ πλέον, ὅπως παρασχωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς ὥραίας Ἐπιθεωρήσεως «**Ἀσ' Όλα**» σύντομον σκιαγραφίαν τοῦ ἀποικομένου ἀνδρός.

Ἐγενήθη τῇ 6/18 Ἰουνίου 1839 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τοῦ Παλατινάτου πόλει Σπάγκερ (Speyer) παρά τὸν Ρήνον. Τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ ὄνομα ἦτο Φρειδερίκος Χερμάννος Φράυ (Frey). Ὁ πατὴρ του, Μάξ Φράυ, ἄλλοτε αὐλικὸς σύμβουλος τοῦ πολυκλαύστου βασιλέως Ὁθωνοῦ τῆς Ἑλλάδος, προώρισεν αὐτὸν εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἐφ' ᾧ καὶ βλέπομεν αὐτὸν, μόλις 20ετῆ, ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ Βαυαρικοῦ πυροβολικοῦ. Συγχρόνως ὁμως ἤρχισαν νὰ γίνωνται καταφανῆ τὰ ποιητικὰ του χαρίσματα διὰ τοῦ τότε δημοσιευθέντος πρώτου αὐτοῦ μεγάλου ἠρωϊκοῦ ἔσματος : «**Ἡ παρά τὴν Δειψίαν μάχη**». Ὅτε δὲ τῷ 1864 ἐφάνη καὶ τὸ δεύτερον λυρικότατον αὐτοῦ ποίημα : «**Ἐαρος θύελλαι**», ὁριστικῶς πλέον ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλησιν αὐτοῦ, παρά τὴν ἀντίδρασιν τοῦ πατρός του, καὶ παραιτηθεὶς τῷ 1867 τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, προσέλαβε τὸ ψευδώνυμον **Μαρτίνος Γραΐφ**, ὑφ' ᾧ ἐδόνησε τὰς χορδὰς ἀπίσης τῆς γερμανικῆς νεολαίας διὰ τῆς ἐμπνευσμένης αὐτοῦ Μούσης, ἀποβάς ὁ κατ' ἐξοχὴν «**Ἐθνικὸς ποιητὴς**» τῆς Γερμανίας, ὡς δ' ἀνομολογοῦσιν οἱ κριτικοὶ αὐτοῦ, οὐδεὶς τῶν συγχρόνων ὑπερέβη αὐτὸν ἐν τῇ ἐμπνεύσει, τῷ βάθει, τῇ ἀπλότητι, τῇ φυσικότητι, τῇ χάριτι τῶν λαϊκῶν καὶ τοῦ ἀσμινοῦ. Τὰ κατὰ πρῶτον τῷ 1868 παρα τῷ Κόττα ἐκδοθέντα «**Ποιήματα**» αὐτοῦ, ἅτινα τῷ 1903 ἠρτίθουν ἤδη 7 ἐκδόσεις, ὁμοῦ μετὰ τὸ «**Νέα ἔσματα καὶ φῆμαι**» (1902) ἀποτελοῦσι τὴν κορωνίδα τῶν ἐμπνεύσεων αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὕψους τοῦ ἐν αὐτοῖς λυρισμοῦ ἐνθουσιάζοντα τὴν Γερμανικὴν νεολαίαν, ἰδίᾳ δ' ὅπου οἱ διασημότετοι Γερμανοὶ συνδέεται ἐτόνισαν τὰ πλεῖστα τῶν ἔσμάτων του.

Ὁ Μαρτίνος Γραΐφ δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ποίησιν. Ὑπῆρξε τέλειος δραματούργος, θεωρηθεὶς ἐφάμιλλος τοῦ Σίλλερ καὶ τοῦ Γκαίτε καὶ ὡς βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Σαιξπήρου. Ἐγκατασταθεὶς ἐν Βιέννῃ, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ 1881, παρήγαγεν ἐν θαυμαστῇ ἀλληλουχίᾳ τραγωδίας, δράματα καὶ δραματικὰ ποιήματα, μαρτυρούσας, σὺν τῇ ἐμπνεύσει, καὶ τὸ μελετηρὸν καὶ ἀκάματον τοῦ ἀνδρός, καθότι ἰδιαζόντως ἐνέκυπτε μέχρι τέλος τοῦ βίου του εἰς τὴν μελέτην ἰδίᾳ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλοσοφίας. Τὰ ἔργα του ἠρτίθησαν σειράς παραστάσεων

ἀπὸ σκηνῆς τῶν μεγάλων τῆς Βιέννης θεάτρων. Καὶ ἐν Βιέννῃ μὲν ἦλθον εἰς φῶς μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ **Νέρων, Μαρῖνος Φαλιέρης, Ἐρως ὑπὲρ πᾶν, Πρίγκηψ Εὐγένιος**, ἐν δὲ Μονάχῳ, ὅπου ἐπανέκαμψε τῷ 1881, γενόμενος μετὰ χαρᾶς δεκτὸς παρὰ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Α', ὅστις διὰ βασιλικῆς διατάγματος ἐπέτρεψεν αὐτῷ τῷ 1887 τὴν χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου του ὡς κυρίου ὀνόματος, συνεχίζει τὴν δραματικὴν αὐτοῦ παραγωγὴν. **Ἐρρικός ὁ Δέων, Λουδοβίκος ὁ Βαυαρὸς, Φραγκίσκη τοῦ Ρίμινι, τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ Ἀγνή Βερνάουερ, Χάνς Σάξ** καὶ ἄλλα, πάντα ἔργα δυνάμει καὶ ἐμπνεύσεως, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀστειρευτοῦ παραμεινάντος λυρικοῦ αὐτοῦ χαρίσματος, ἀπέδειξαν ὅτι ὄντως ἐπληρώθη ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ εὐχή, ὅπως μὴ ἀπολείψῃ αὐτῷ μέχρι τέλους τὸ δῶρημα τοῦ ἔσματος.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ μετεφράζοντο τὰ ἄριστα τῶν ποιημάτων καὶ δραμάτων αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καθότι ὅπως κατώρθωσε διὰ τοῦ ἔσματος αὐτοῦ νὰ συγκινήσῃ καὶ ἐνθουσιάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, ἐξαιρῶν καὶ δονῶν παρ' αὐτῇ τὴν ἀγάπην πρὸς πᾶν

Μαρτίνος Γραΐφ.

εὐγενὲς καὶ ἰδεῶδες, ἀλλ' ἰδίᾳ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸ ἔθνος, εἶναι βέβαιοι ὅτι καὶ ὁ Ἕλλην, καθιστάμενος κοινωνός, διὰ τῶν εὐκαίρων μεταφράσεων, τῆς ποιητικῆς τοῦ Μαρτίνου Γραΐφ ἐμπνεύσεως, θὰ ἐνετρούφα ἐν αὐτῇ καὶ θὰ ἐνεθουσιάσῃ ἀναγνωρίζων ἐν τῷ Γραΐφ ἀληθῆ μαθητὴν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἡμεῖς ἀκούμεθα νὰ παραθέσωμεν, ἐν ὀχρᾷ μεταφράσει, ἐν θαυμάσιον ὀκτάστιχόν του, ἐπιγραφόμενον «**Ἀξία τῆς μητρικῆς γλώσσης**».

Κάθε λαὸς πολλὰς στερήσεις ὑπομένει ὅπου τούτο ἡ ἀνάγκη ἀπαιτῆ, ἀλλὰ γενναίως πρὸς ἀντίστασιν προβαίνει ὅταν τὴν γλῶσσάν του ἐχθρὸς καταπατῆ.

Μέσα 'ς αὐτὴν εἶν' ἡ ζωὴ μας ριζωμένη καὶ τῆς ὑπάρξεώς μας εἶν' αὐτὴ πηγή. ὅστις αὐτὴν ἀρνεῖται, ὦ! εἶναι χαμένη δι' αὐτὸν αἰώνια ἡ πατρίς του γῆ.

Τὴν μετάφρασιν ταύτην εἶχε κοινοποιήσῃ τῷ Γραΐφ ἕτερος φιλέλληνας σοφὸς Γερμανός. Ὅπόσον δ' ἀδόλωτος ἠγάπα τὸ ἡμέτερον Γένος ὁ μέγας ποιητὴς, μαρτυρεῖ ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, ἣν εἰς ἀπάντησιν ἔστειλεν ὁ Γραΐφ τῷ ἐν λόγῳ Γερμανῷ φιλέλληνας, ἣν δὲ κρίνομεν καταλληλότατον νὰ παραθέσωμεν, ὡς παρέχουσαν ἄλλως τε συμβολὴν εἰς ἀγνώστους ἴσως σελίδας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Ἐν Ἀγίῳ Σταυρῷ, παρά τὴν Χάλλην τοῦ Τυρόλου
τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1909.

Ἀξιότιμε κύριε,

Δέξασθε τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μου διὰ τὴν μεγάλην χαρὰν, ἣν μοὶ προὔξενήσατε διὰ τῆς φιλόφρονος κοινοποιήσεως καὶ τοῦ ταύτην συνοδεύοντος δώρου. Παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃτε τὰς εὐχαριστίας μου τῷ διὰ τὴν εἰσέτι πιεζομένην πατρίδα αὐτοῦ διαφλεγόμενῳ φίλῳ ὑμῶν . . . . . καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃτε ὅπως προσεῖπῃ ἐξ ὀνόματός μου τὰς προσήσεις μου καὶ τῷ φιλοπάτριδι μεταφραστῇ.

Ὁ ἀείμνηστος πατὴρ μου ὑπῆρξε μέλος τῆς ἀντιβασιλείας καὶ προσεφώνησεν ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τὸν νεαρὸν βασιλέα Ὁθωνα, ὅπου ἐπάτησε κατὰ πρῶτον τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, διὰ λόγου, ὃν κατέχω ἐντυπον. Ἐπὶ τρία ἀκόμη ἔτη ἔδρασεν ὡς αὐλικὸς σύμβουλος αὐτοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἀκουσίαν παραιτήσιν τοῦ ἐνδομύχως Ἑλλήνος καταστάντος βασιλέως διηύθυνε τὴν Αὐλὴν αὐτοῦ ἐν Βαμβέργῃ καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του κατέστρωσε τὸν προὔπολογισμὸν του. Ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ μου² διέμεινε ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὡς νεόνυμφος ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της· εἰς αὐτὴν κυρίως ὀφείλω τὴν ἀγάπην μου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Καὶ πάλιν εὐχαριστῶν καὶ μετ' εὐσεβάστων προσήσεων.

Διατελῶ προθυμότητος.

Μαρτίνος Γραΐφ.

¹ Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ βασιλέως ἤκουσεν ὁ πατὴρ μου ἐν Βαμβέργῃ ὅτι ἐκεῖ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐνησχολήθη εἰς τὴν σύνταξιν Γερμανοελληνικοῦ λεξικοῦ³.

² Ὁ Μαρτίνος Γραΐφ, ζήσας ὡς ἐρημίτης, ἀπέθανε τῇ 18/31 Μαρτίου 1911, ἐν ἡλικίᾳ 71 ἐτῶν, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τοῦ Κούφσταϊν. Ἀπέθανε μετὰ τὴν εὐχάριστον πεποίθησιν ὅτι ἔψαλεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐρρῖζωσεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ λαοῦ, ὃν ἠγάπησεν. Ἡγεμόνες καὶ λαὸς, πόλεις, ἀρχαὶ καὶ σωματεῖα ἐθρήνησαν τὸν νεκρὸν τοῦ ἀνδρός, ὅστις δικαίως ἀπεκλήθη ὁ **μεγίστος τῶν συγχρόνων λυρικών**.

³ Ἐν Χαλκηδόνι.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΑΒΡ. ΧΟΥΔΑΒΕΡΔΟΓΛΟΥΣ

- ¹ Ὅπου παρεθέριζε συνήθως ὁ Γραΐφ.
- ² Μήτηρ του ὑπῆρξεν ἡ Ἀδέλη, τὸ γένος Ehrmann, ἣς ὁ πάππος ἦτο φίλος τοῦ Γκαίτε.
- ³ Τὸ πολυτιμότεον τοῦτο διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν χειρόγραφον τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἀείμνηστου πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος θὰ κείται πιθανώτατα ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ βασιλικῆς Βαυαρικοῦ οἴκου.

Ἀνταλλαγὴ Δελταρίων παντὸς εἶδους
t—c—v. Ἀνταλλαγὴ Γραμματοσῆμων ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγου Vyeat et Tellier 1911.

K. N. KAZAZIS

Pétra Mételin—Turquie,

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 875)

— Ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ διδαχθῶσι· τὰ γνωρίζουσιν ἀφ' ἧς στιγμῆς βλέπουσι τὸ φῶς, καὶ ἀναμφιβόλως ἢ φιλαρέσκεια ἢ ἀρετὴ αὐτῆ τῶν θυγατέρων τῆς Εἷας, εἶναι ἐν ἐκ τῶν μυστηρίων τούτων. Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὑπὸ τὴν ἀνεύληκτον ἐκείνην κόμμωσιν τὴν στακτοπούτα τῆς Ἑπαύλεως τῶν Ρόδων! ὦ! αὐτὴ ἡ Μυρτώ, θὰ πάρῃ πολὺ δρόμον, ἂν δὲν τὴν ἀναχαιτίσω.

Μὲ παιδικὴν χάριν καὶ προφανῆ φόβον ἐζήτησε συγγνώμην, ὑποσχέθεισα ὅτι εἰς τὸ ἔξης οὐδέποτε θὰ ἐξυπνήσῃ ἀργά.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, καταγοητευμένος ἐκ τῆς χάριτός τῆς καὶ μάλιστα ἐκ τῆς φιλαρεσκείας τῆς ἀμφιπέσεώς τῆς, προτέρημα, τὸ ὁποῖον ἀπῆται ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἤρπασε τὸν βραχίονά τῆς καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ γέφυρα τοῦ ὑπερφάνου ἀτμοπλοίου παρεῖχε θέαμα μαγευτικώτατον. Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ ἀνθρώπους πάσης ἡλικίας καὶ πάσης φυλῆς, Ἑλληνας, Ὀθωμανοὺς, Ἀρμενίους, Ἑβραίους, οἵτινες ἐπεσκέπτοντο τὴν Εὐρώπην ἢ χάριν ἐμπορικῶν ἀναγκῶν ἢ χάριν ἀπολαύσεως.

Εὐάριθμοι κυρίαί, καταγοητευμέραι ἐκ τῆς πρωϊνῆς καλλονῆς τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν συνήθη φλυαρίαν των, ἐκάθηντο σιωπηλαί, ἀποθαυμάζουσαι τὰ θέλητρα τοῦ ἀπεράντου ὕψους πεδίου.

Ἡ Μυρτὼ τὰς ἀπεθαύμαζεν ἀφελῶς, ὡς ὑπάρξεις ἄλλου κόσμου, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἰδέαν ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ ἐκ τῶν ὅσων εἶδεν εἰς τὸ χωρίον τῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ χάρις καὶ ἡ κομψότης, ἐκινούν ὅλως ἰδιαίτερος τὸν θαυμασμόν τῆς.

Ἄλλὰ, παρὰ τὴν ὑπέμετρον μειριοφροσύνην τῆς, ἤτης ἦτο ἐν ἐκ τῶν ὠραιότερων αὐτῆς προσόντων, παρετήρησεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτο ἀντικείμενον ἰδιαίτερος συμπαιθείας, καὶ ὅτι τὸ εὐπρόσδεκτον τῆ ἐμειδία, εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους ὀφθαλμούς.

— Πιστεύω ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὸν κόσμον... Ἄ! τὸν κόσμον! Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι δὲν θὰ τοῦ τὴν παραδώσω ἀμέσως, θὰ μοῦ τὴν διαφθείρῃ πρόωρος... θὰ τὴν κρατήσω ἀρκετὸν διάστημα δι' ἐμὲ καὶ μόνον.

Ὅ,τι ἰδίως τὸν ἠγάριστεν, ἦτο ἡ ἀφέλεια, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ ἀξίεραστον παιδίον ἀπελάμβανε τὰς δάφνας τῶν πρώτων αὐτοῦ τροπαίων. Ἐβλεπεν ὅτι ἐκίνει τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ἀλλὰ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε καὶ ὁσάκις δὲν περιεπάτει, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κ. Λώρης, ἴστατο πρὸ αὐτοῦ, ἐρωτῶσα αὐτὸν ἐνίοτε, ἀκούουσα αὐτὸν πάντοτε, μὴ ἀσχολουμένη περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ αὐτοῦ, αὐτὸς ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν, ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὅπερ πάντοτε κολακεύει τοὺς ἄνδρας.

Ἡ θάλασσα ἦτο ὠραία καὶ τὸ ταξειδίον εὐχάριστον.

Ἡ Μυρτὼ, ἥτις σινώδευε συχνάκις τοὺς ἄλιεις εἰς τὰς πέριξ τῶν νήσων ἐκδρομάς των, ἦτο συνειθισμένη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐφοβεῖτο οὐδόλως ἐκ τῶν παρακλισμάτων τοῦ πλοίου.

Θὰ ἐφθάνον εἰς τὴν Ἑνετιαν τὴν ἐπομένην. Ἡ Μυρτὼ τὸ ἐγνώριζε καὶ διδαχθεῖσα (ἐκ τοῦ παθήματός τῆς τῆς προτεραίας, ἐφάνη πρώτη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πλοίου, ἐτοιμὴ καθ' ὅλα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ κ. Λώρης τὴν εὗρεν ὀρθίαν ἐπὶ τῆς πρύφρας τοῦ πλοίου, μὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ βλέμμα, ἀποθαυμάζουσιν μακρόθεν τὴν ποιητικώτερον τῶν πόλεων τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, ἥτις ἐφαίνετο ὡς εἰ ἀναδυομένη ἐκ τοῦ κάλπου τῶν κυμάτων, ἀπαστρέπτουσαν ἐκ τῶν ροδίνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὅστις ἀνέτελλεν ἔναντι αὐτῆς, ἐν τῇ νεαρᾷ δόξῃ τῆς αὐγῆς του.

— Καὶ λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά, Μυρτούλα μου; τὴν ἠρώτησε, θέτων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς.

— Ὁραιότερα ὑπὸ ὅσα μέχρι σήμερον ὄνειροπόλησα, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς:

— Καὶ ὅλα αὐτά χάρις εἰς ὑμᾶς, ἔλε με ἐκφρασιν βαθείας εὐγνωμοσύνης.

Ὁ μετ' ἐκπλήξεως ἀναμειγμένως θαυμασμός τῆς ἠξάνετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἐν ὅσῳ ἐπλησίαζον τὴν θαυμασίαν πόλιν καὶ ἐφαίνοντο εὐκρινέστερον ἢ Πιατζέττα, τὸ κωδονοστάσιον τῆς μεγάλης πλατείας, οἱ βυζαντιακοὶ θόλοι τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ τὰ ἀνάκτορα, τὰ παρατεταγμένα κατὰ μῆκος τῆς Μεγάλης Διόρυγος, αἱ γλαφυραὶ τῶν ὁποίων γραμμαὶ ἀναδείκνυνται ἐπιμᾶλλον ὑπὸ τῆς ἀνεπιόστου ποικιλίας τῶν χρωμάτων. Ταῦτα πάντα ἀφύπνισαν εἰς αὐτὴν τὸν θαυμασμόν ἐκείνον τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ νεοφανοῦς, ὅστις κυριεῦει τὰς νεαρὰς ψυχὰς μετ' ἀκαθέκτου ὄρηθς καὶ ὁ κ. Λώρης καταγοητευμένος τὰ παρηκολούθει ἐπὶ τῆς ἐκφραστικωτάτης ἐκείνης φυσιογνωμίας, τῆς τοσοῦτον εὐμεταβλήτου, πλην καὶ τοσοῦτον ἐπεράστου ἐν τῇ ἄλλο προσάλλῳ αὐτῆς μεταβολῇ.

Ἦδη ὁ μεγαλοπρεπὴς «Μπαρόν Μπέκ» ἔκαμπε τὴν γωνίαν τοῦ Λίδου, εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν τῶν δόγηδων. Ἡ Μυρτὼ ἐμεινεν ἐκκληκτος πρὸ τοῦ φύρδην-μύγδην ἐκείνου τῶν πορθμένων, τῶν ἀχθοφόρων, τῶν ἀποβιβαστών, τῶν ὑπαλλήλων τῶν ξενοδοχείων, οἵτινες ἤριζον περὶ τῶν ἐπιβατῶν, καὶ ἤρπαζον τὰς ἀποσκευὰς των, διαπληκτιζόμενοι καὶ φωνασκοῦντες τοσοῦτον θορυβωδῶς, ὥστε ἐφοβεῖτο ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἐλθῶσιν εἰς χεῖρας. Ἐδοκίμαζε διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ αἰσθάνεται ὁ εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀνθρώπων, ὃν ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν, καὶ μετ' ὧν πᾶσα συνεννόησις ἀποβαίνει ἀδύνατος. Τοῦτο τῇ ὑπέδειξεν ἐπιπερισσότερον τὸ πόσον τὸντεῦθεν αὐτὴ ἐξηριτάτο ἐκ τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃν εἶδε νὰ ἀκολουθήσῃ ἀνά τὸν ἀτέρμονα καὶ ἀγνώστον κόσμον. Ἄλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τῆς ἦτο τοσαύτη, ὥστε, ἀντὶ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἀνησιγίας, ἠσθάνθη ἀπ' ἐναντίας μυστηριώδη χαρὰν, σκεπτομένη ὅτι τῇ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις τῇ ἦτο ἤδη περισσότερο ἀναγκαῖος ἢ ὁ πρὸς ἀναίτησιν τῆς αἰῆς.

Ὁ κ. Λώρης, βλέπων αὐτὴν τοσοῦτον νέαν, δὲν ἠδύνατο οὐδέποτε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἀνέλθῃ εἰς τοσοῦτον δυσθεώρητον ὕψος ἰδεῶδους ἀφωσιώσεως, καὶ εἰρήσθῃ, πρὸς εἰανόν του, ὅτι δὲν ἦτο τοσοῦτον ἐγωιστής, ὥστε νὰ τὸ εὐχηθῇ. Ἐγνώριζε καλῶς τοὺς κινδύνους, οἵτινες παρακολουθοῦσι τὰς παραφόρους ψυχὰς.

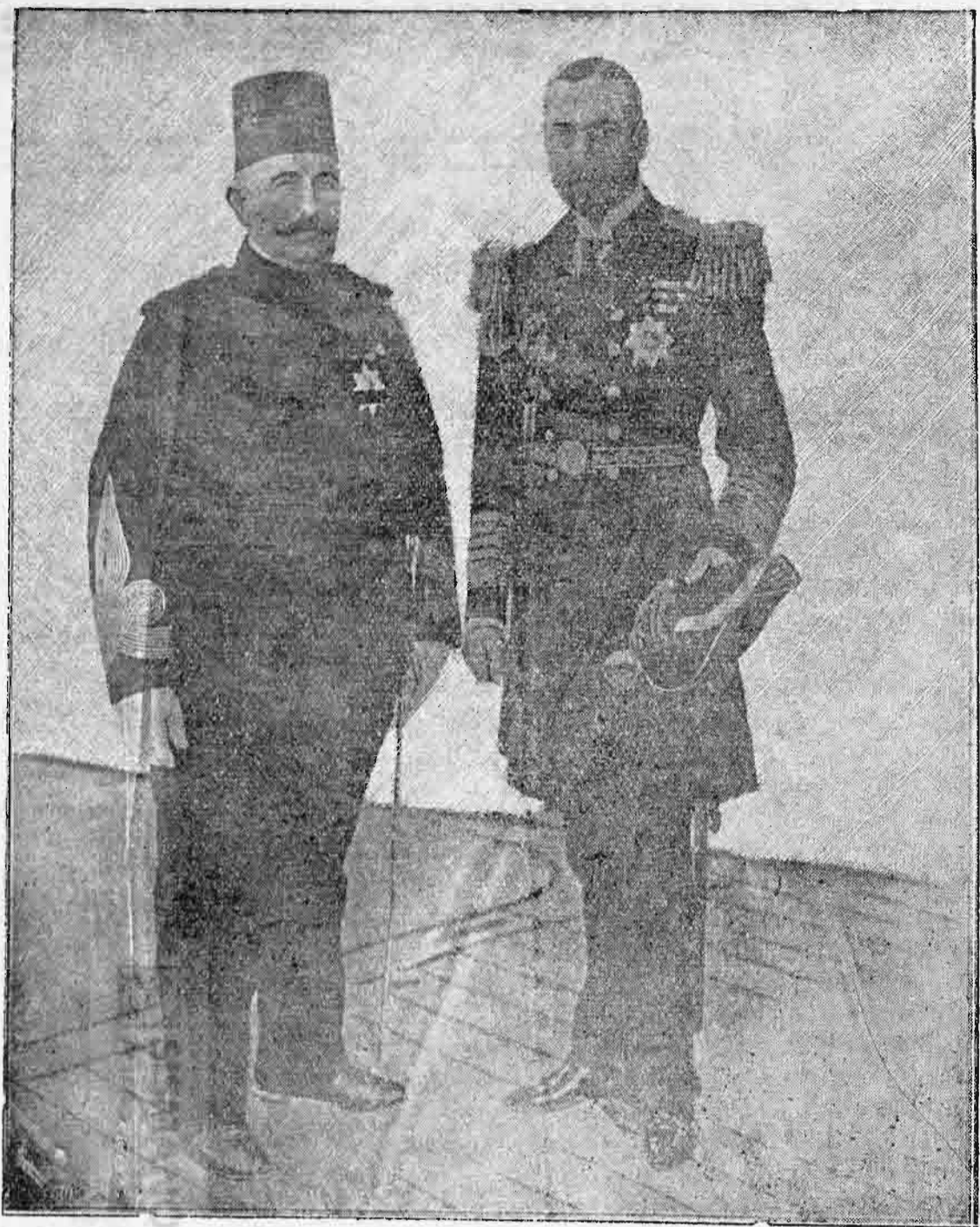
Ἦτο ὁμως πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε δι' ὅλα, καὶ προσεπάθει νὰ τὸ καλλιεργήσῃ καὶ νὰ τὸ ἐπαυξήσῃ. Πρὸς τοῦτο τὴν ὠδήγησε πανταχοῦ, ἐπὶ τῶν νηνεμούντων ἰδιαιτῶν τῶν σιωπηλῶν εἰωρούχων, ὧν ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἡσυχία τὴν ἠγάριστησαν ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν, ὅπου ἐκείνη ἐκλίνε τὸ γόνυ καὶ προσηύχεται πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόπων ἐντὸς τῶν μουσειῶν, ὅπου ἐβλεπε τὰς γυναῖκας καὶ τὰς ἐξελάμβανε δι' εἰκόνας ἀγγέλων. Εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας, τὰς μόννας, τὰς ὁποίας ἔμαθε νὰ διακρίνῃ, ἐζήτηε καὶ ἀνεύρισκε τὰς τῆς Παναγίας, τῆς πανσέπτου Παναγίας, τοῦ ἀντικειμένου τούτου τῆς ἀθάνατῆς παιδικῆς τῆς ἀφωσιώσεως, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ τῆς, ἡ τοσοῦτον προσφιλεῖς καὶ ποθητὴ, τὴν ἔμαθε νὰ σταυροῖν τὰς χεῖρας καὶ νὰ προσεύχεται... ὅτε εἰσέτι ἠγνόει τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς.

Ὁ κ. Λώρης ἠρέσκετο πάντοτε νὰ μένῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν Ἑνετιαν, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἐπρότιμα μετὰ τῶν πόλεων τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἦτο ἡ τελευταία πόλις, ἣν ἐπεσκέπτετο, πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκ τοῦ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν ταξειδίου του. Κατὰ τὸ ἔτος ὁμως ἐκεῖνο παρέτεινε πολὺ περισσότερο τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του, ἵνα, πρὶν ἢ βαπτίσῃ εἰς τὴν παρισινήν ζωὴν ἐκείνην, ἥς ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν, νὰ τὴν μελετήσῃ ἰδιαίτερος, ὅπως γνωρίσῃ καλῶς τὴν ψυχικὴν τῆς κατάστασιν, καὶ γνωρίσῃ καλῶς τὴν εὐφύϊαν καὶ βούλησιν αὐτῆς, ὅπως διὰ τῆς ἐκπαιδείσεως ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς φύσεως.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ καλλιτέχνις [Σάσα Κοβάτσεβιτς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Χεδίβης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς «Μεδίνας»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΔΟΣ

ΣΑΣΑΣ ΚΟΒΑΤΣΕΒΙΤΣ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού» μία ὁμογενὴς καλλιτέχνις, ἡ δις Σάσα Κοβάτσεβιτς, ἠνοιξεν ἀπὸ μιᾶς καὶ πλέον ἑβδομάδος καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν.

Εἰς τὴν ξηρὰν ἐποχὴν ποῦ ζῶμεν, μέσα εἰς τὴν ἀνυμνηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ἕλης καὶ τοῦ θετικισμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀναπνέει ἡ πόλις μας, μία παρομοία ἐκθεσις εἶναι κάτι παρήγορον καὶ ἐκφραστικώτατον ἐν ταύτῳ. Καὶ ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τούτῳ αἰσθανόμεθα, εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἰσχυρά, ὅσον ἡ καλλιτέχνις, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ μᾶς ἀφυπνίσῃ ἐκ τῆς νύκτος αὐτῆς καὶ νὰ μᾶς διεγείρῃ τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημά μας, εἶναι νεαρὰ κόρη, τῆς ὁποίας τὸ καλλιτεχνικὸν μέλλον προμηνύεται φρωτεινὸν καὶ εὐέλπι.

Ἡ Σάσα Κοβάτσεβιτς μᾶς ὑπεδέχθη μέσα εἰς τὴν ἐκθεσίν της, τὴν ὁποίαν ἐπισκέφθημεν ἐν τελευταίῳ ἀπόγευμα. Μᾶς ἐφάνη διὰ μίαν στιγμὴν ὡς συμπλήρωσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ζκεῖνη ἡ ἴδια ἐδημιούργησε.

Καὶ τὸ περιβάλλον αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον. Νεαρὰ, νεαρωτάτη, ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος κατώρθωσε νὰ φιλοτεχνήσῃ ὑπὲρ τοὺς 150 πίνακας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετύπωσε μὲ τὰ γλυκύτερα καὶ ἐκφραστικώτερα χρώματα καὶ ἓνα κομμάτι τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ψυχῆς.

Ἄν θελήσωμεν νὰ ἐξάρωμεν ἐν πρὸς ἐν τὰ καλλίτερα τῶν ἔργων της, δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀντιγράψωμεν τὸν κατάλογον τῆς ἐκθέσεώς της· τόσον ὅλοι οἱ πίνακες ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τῶν προτιμήσεών μας.

Ἐν τούτοις θὰ προσπαθῆσωμεν ν' ἀναφέρωμεν μερικούς· Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 3 ἔργον, παριστάνον τὴν παρὰ τὸ Σαλῆ Παζάρ τοποθεσίαν, εἶναι πολὺ δυνατὸν ἔργον, πλούσιον εἰς χρωματισμὸν καὶ ἁρμονίαν· ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 Δύσις εἶναι ἐξαιρετικὴ διὰ τὸ μυστηριώδες, εἰς τὸ ὁποῖον πλέει τὸ Ψάρεμα (6) διακρίνεται διὰ τὸν γλυκύτερον χρωματισμὸν του, ὃ ὁποῖος εἶναι μία ἀπαλὴ ἀπόχρωσις γαλανοῦ. Ἐπειτα ἔρχονται ὠραῖα πασιέλ, ἰδατογραφίαι, στίτσα καὶ ἄλλοι πολὺ μελετημένοι πίνακες.

Ἡ δις Σάσα ἠμπορεῖ νὰ κληθῆ προσφύεστατα «Καλλιτέχνις τῆς Δύσεως», καίτοι εὐρίσκειται εἰς τὴν Ἀνατολήν της ἀκόμη.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον καλὴ παιῖζαζιστ ἡ δις Κοβάτσεβιτς, ἀλλὰ καὶ πολὺ δυνατὴ προ-

σαπογράφος. Διακρίνομεν ἐν ἄραϊον ἔργο «Ἡ ἀδελφὴ μου», τὸ ὁποῖον ἔχει πολὺ δύνανμιν ἐκφράσεως καὶ ψυχολογίαν.

Μὲ δύο λόγια τὴν ἐκθεσιν τῆς δος Κοβάτσεβιτς εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐπισκεφθῆ κάθε ἄνθρωπος, ὃ ὁποῖος ἔχει ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, διότι θὰ ἰκανοποιηθῆ ἐπαρκῶς.

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην πρέπει καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον νὰ τιμήσῃ ἡ κοινωνία μας. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἐκ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς θ' ἀντλήσῃ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐνθάρρουνσιν πρὸς τὸ μέλλον της. Ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ της ποθεῖ τελειοποίησιν, τὴν ὁποίαν θὰ ζητήσῃ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀκαδημίας. Ἄρα γε ἡ κοινωνία μας θὰ φανῆ φειδωλὴ καὶ θ' ἀρνηθῆ εἰς αὐτὴν τὴν ὑποστήριξιν ταύτην, ἥτις εἶναι τόσον δικαία;

Ἄλλως τε, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, αἱ σημειούμεναι τιμαὶ τῶν πινάκων εἶναι μετριώταται, μὴ φθάνουσαι εἰς ὑψηλὰς τιμὰς, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς συνείθισαν ἄλλαι παρόμοιαι ἐκθέσεις. Δὲν ὑπάρχει ἴσως καλλίτερον δῶρον διὰ τὴν πρωτοχρονιὰν ἀπὸ ἓνα καλλιτεχνικὸν πίνακα· τὸν πίνακα δ' αὐτὸν θὰ τὸν εὐρεῖ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἀρεσκείας σας εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς δος Κοβάτσεβιτς.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

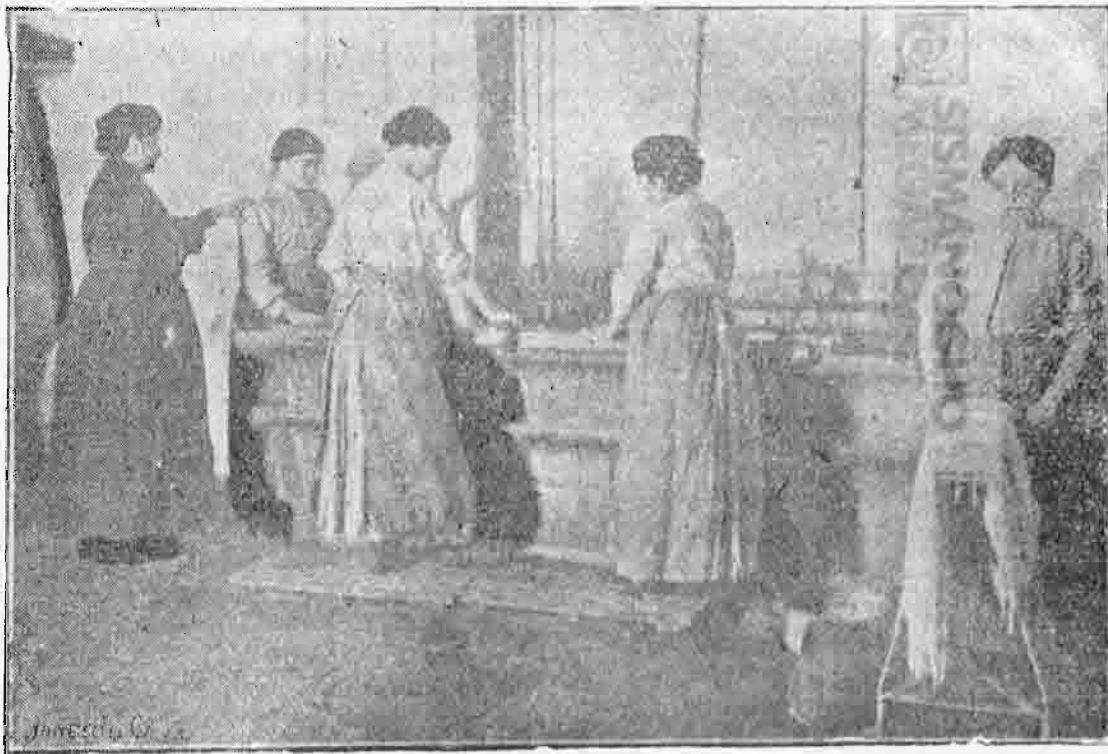
ΣΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΙΣ

Τὰ ἰδρύματα πρὸς ἠθικὴν ἀνύψωσιν εἶναι πολυπληθῆ ἐν Εὐρώπῃ. Πολλὰ τούτων προσπαθοῦσι νὰ μετριάσωσι τὴν αἰσθηρότητα τῆς ἐκ τῶν νόμων ἀπορροεούσης καταδίκης καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον ὅπως δημιουργώσωσιν ἐκ τῶν καταδίκων χαρακτηῖρας καὶ ὠφελίμους εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ χρησίμους κατὰ τὸν μετέπειτα βίον των.

Μεταξὺ τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν καταστημάτων, ἐν πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ ἡ ἰδρυθεῖσα σχολὴ οἰκοκυρικῆς τοῦ Billancourt. Εἰς αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ἡ Μ^{lle} Bisthou, αἱ κατάδικοι γυναῖκες θὰ συγκεντρώ-

Τὸ μίθημα τοῦ πλουσίματος.

νονται, θὰ φιλοξενῶνται, θὰ διδάσκονται ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητον διὰ μίαν γυναῖκα καὶ οὕτω θὰ καθίστανται ἐνάρετοι καὶ εὐεργετικά.

Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ διδάσκονται μαγειρικὴν, πλύσιμον, οἰκιακὴν οἰκονομίαν, γυμναστικὴν, ράψιμον, ἐργόχειρα καὶ πολλὰ ἄλλα θεωρητικὰ μαθήματα, εἰς τρόπον ὅστε μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ λησμονηθῇ τὸ σφάλμα των, θὰ εἶναι πολύτιμοι σύζυγοι καὶ ἰκαναὶ ἐργάται.

Ἡ ΑΥΡΙΑΝΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τὸ πολύχροτον ζήτημα τῆς δημιουργίας μιᾶς γενεᾶς ὠραίας, εὐρώστου καὶ ὑγιοῦς, τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ σήμερον τὰ μεγαλείτερα πνεύματα τῆς ὑψηλοῦ, πρόκειται νὰ ἀναλυθῇ ὑπὸ τὴν νεωτάτην αὐτοῦ ὄψιν ὑφ' ἑνὸς τῶν διαπρεπεστέρων ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης, τοῦ κ. Μ. Μωυσεῖδου, διευθυντοῦ τοῦ «Ἱπποκράτους» αὐρίου, Κυριακῆν, 11 τρέχοντος, περὶ ὧραν 2 μ. μ., ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἑλλήν. Φιλ. Συλλόγου.

Ἡ διάλεξις αὕτη, μίᾳ ἀπὸ τὰς ὠραιότατας πνευματικὰς ἀπολαύσεις, αἵτινες ἔλαβόν ποτε χώραν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, θὰ συγκεντρώσῃ, ὡς πληροφόρου-

μεθα, συρροὴν μοναδικὴν εἰς τὰ χρονικά τῶν δημοσίων διαλέξεων.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου βραδύτερον, παραθέτομεν κεφάλαιά τινα ἐκ τῆς διαλέξεως :

Τὸ ὠραῖον ἐν τῇ φύσει. Ἡ αἰσθητικὴ ἀγωγή τοῦ παιδός. Ἡ καλλιπαιδία τῶν ἀρχαίων. Ἡ καλλιπαιδία τῆς σήμερον. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ σурμου ἐπὶ τῆς καλλονῆς τοῦ παιδός. Ἡ καλλονὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνίδος. Ἡ καλλονὴ τῆς νεωτέρας Ἑλληνίδος καὶ αἱ διάφοροι περὶ αὐτῆς κρίσεις κτλ. κτλ.

Σ Κοράτσεβις: Εἰκὼν τῆς ἀδελφῆς μου.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 882)

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὰς 9 ἀκριβῶς ἓνα παιδί ἤλθε ν' ἀναγγεῖλη εἰς τὸν Γέρβαν, ὅτι ὁ διευθυν- τὴς τῆς Ἀστυνομίας ἤθελε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα ὁ ἴδιος ὁ Μπαρναζὸν εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐφαινότο τεταραγμένος. Ἀμέσως ἐφώνησεν :

— Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται.

— Λιατί; ὑπάρχουν καὶ συνένοχοι;

— Ὁχι. Κάτι φοβερώτερον.

— Ἀλλὰ τί λοιπόν;

Ἐκείνος ἀστυνομικός, ριπτόμενος ἐπὶ μιᾶς ἔδρας ἀνεφώνησεν :

— Εἶχετε δίκαιον, οἱ ἀδάμαντες ἦσαν ψευδεῖς! Αὐτὸ ἀπεφάνθησαν οἱ πραγματογνώμονες! Φαίνεται ὅτι οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ τὸ ἀντικατέστησαν. Καὶ ὁμως ὠρξίσθησαν ὅτι ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρέλαβον, ὅτι αὐτὸ ἐσυμφώνησαν νὰ τὸ πωλήσουν τεσσαράμισι ἑκατομμύρια. . . Ἐκαλέσαμεν τὸν κοσμηματοπώλην, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι τὸ περιδέραιον, τὸ ὁποῖον κατέσχεν ἡ ἀστυνομία, δὲν ἦτο τὸ περιδέραιον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἴδει. . .

Ἐκεῖνος διέκοψε τὸν καταρράκτην αὐτόν :

— Ἀκριβῶς ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον λυποῦμαι πλειότερον, εἶναι, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ φύγω αὐρῖον, ἀνακαλούμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου μου.

— Λύριον;

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ καθυστερήσῃ τὴν ἀνάκρισιν· ὁ ναυτικός ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας θ' ἀναλάβῃ τὴν δίκην. Ἐγὼ τέλος θὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν τυχίτατα.

— Ὅποια περιπλοκή!

— Αὐτὸ δὲν μὲ πτοεῖ. Τὸ μόνον ποῦ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι ὅτι φεῖγω χωρὶς νὰ ἔχω ν' ἀναγγεῖλω εὐχαρίστους εἰδήσεις περὶ τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειτα ἤψων τοὺς ὄμους :

— Ὁ κύριός μου εἶναι πλούσιος. Δὲν τὸν μέλει διὰ τοῦ ἀδάμαντα. Τὸ κυριώτερον εἶναι νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἀπατεῶνες αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐνέπαιξαν τὸν μᾶλλον γενναϊόδορον αὐτοκράτορα.

Ἐκεῖνος ἀνεχώρησε, θαυμάζων τὴν ἀφροντησίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κυρίου.

Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶγε καὶ ἓνα ἀθέατον θεατὴν. Ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὁ Ἀσσάρ δὲν εἶχε χάσει οὔτε ἓνα λόγον, οὔτε μίαν κίνησιν.

Ἀποῦ δ' ἔμεινεν ὁ Γέρβας μόνος, ὁ Ἀσσάρ ἐσκέφθη :

— Ἐννοῶ τώρα διατί τὰ διαμάντια εἶναι ἐδῶ.

Κατόπιν ἤρχισε νὰ σκεπτεται. Αἰφνης ἀνεπήδησε. Διὰ τῆς ὀπῆς του εἶδεν, ὅτι ὁ Γέρβας ἐξεδύθει, ἐφόρεσε κατόπιν ἓν βιστόν, πῖλον μαλακόν, ἔθεσε τὸ περιδέραιον εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἓν περιστροφὸν εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἐξέλεξε μίαν ράβδον στερεάν.

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐκεῖνος τότε ἔκαμε τὴν σκέψιν :

— Ποῦ θὰ πάγῃ τέτοιαν ὥραν;

Ἦνοιξεν ὁ Ἀσσάρ τὸ δωμάτιόν του καὶ περιέμενε.

Ἐαὐτοχρόνως σχεδὸν καὶ ἡ θύρα τοῦ Γέρβα ἤνοιξεν, ὁ δὲ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας ἠκολούθησε τὸν διάδρομον. Ὁ τουφεκτοῆς τὸν ἀφήκε νὰ ωροχωρήσῃ, ἔπειτα τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐκεῖνος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

Ἐκεῖνος τὸν παρηκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα.

Ἐκεῖνος ἔκαμψε τὴν κεντρικὴν ὁδὸν καὶ εἰσήλθεν εἰς τινὰ πάροδον.

— Ποῦ νὰ σοῦ πηγαίῃ αὐτὸς ὁ μοθηρός; ἐσκέφθη ὁ Ἀσσάρ.

Καὶ μετ' ὀλίγον :

— Μπᾶ! πηγαίνει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου.

Καὶ πραγματικῶς ὁ Γέρβας διηυθύνετο εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμενον οἱ Γιαλμά.

Ἐκεῖνος ἀπελιθώθη.

— Ποίαν διαβολικὴν ραδιουργίαν μᾶς ἐτοιμάζει πάλιν αὐτός;

Τὴν ἀπάντησιν ὤφειλε ν' ἀναμείνῃ μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Γέρβα ἐκ τῆς οἰκίας, ἡ ὁποία καὶ δὲν ἤργησεν.

Ἐκεῖνος πραγματικῶς ἐνεφανίσθη ἐκ νέου μ' ἓν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

Τὸ μειδιάμα αὐτὸ ἔκαμε τὸν Ἀσσάρ νὰ τρέμῃ. Ἐν τῇ φαιδρότητι μερικῶν ψυχῶν ὑπάρχοντων τὰ προμηνύματα δυστυχίας.

Ἐκείνος ἀπεμακρύνθη ὁ Γέρβας, ὁ Ἀσσάρ ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετὰ δύο λεπτὰ εὐρίσκετο πρὸ τῶν δύο Γιαλμά.

Τὰς εἶδε νὰ τρέμουν.

— Ὁ Γέρβας σᾶς ὁμίλησεν;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐκίνησαν καταφατικῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔπειτα.

— Τὸ πᾶν ἐτελειώσεν.

Αἱ τρεῖς αὐτοὶ λέξεις πενθίμως ἤχησαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἀσσάρ.

— Καὶ τί σᾶς εἶπεν;

— Ἀ! οἱ φίλοι μας, ἐξάπαντος διὰ τὸ καλὸν μας, ἀπέκρυψαν τὰ διαμάντια, καὶ παρέδωσαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ψευδῆς περιδέραιον. Ἐκ τούτου καὶ μόνου κρίνονται ἔνοχοι. Ἡ φυλακὴ καὶ ἡ ἀτιμία τοὺς ἀναμένει.

Ἐπιβεβῶς ὁ τουφεκτοῆς ἤκουεν.

Ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητος τῶν νέων, ἀλλὰ διατί νὰ πληροφορηθῇ τοῦτο εἰς τὰς δυστυχεῖς;

— Καὶ κατόπιν; ἠρώτησεν.

— Ὁ Γέρβας λοιπὸν μᾶς ὑπέδειξε τὸν μόνον τρόπον, δι' οὗ θὰ τοὺς σώσωμεν.

— Να τοὺς σώσετε; Αὐτός;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀσσάρ ἔγινε πελιδνόν, ἀλλὰ τάχιστα συνεκρατήθη.

— Εἶπατέ μου, σᾶς παρακαλῶ. Ἴσως εἶπε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μερικᾶς ἀληθείας,

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ; ἐπανελάβον αἱ Γιαλμά
— Ἀπαντήσατέ μου λοιπόν, δὲν ἔχουμε καιρὸν νὰ χάνομεν.

— Μᾶς συνεβούλευσε νὰ τὸ ἔχωμεν μυστικόν.

— Μυστικόν; θέλετε νὰ τὸ κρατήσετε μυστικόν καὶ δι' ἐμέ;

— Ὁχι!

— Τότε λέγετε.

— Ἐν μέσον μένει νὰ σωθοῦν οἱ νέοι. Ἄν ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀποσύρῃ τὴν κατηγορίαν·

— Καὶ πῶς θὰ πεισθῇ;

— Ἄν ἡμεῖς - αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερὸν - ὑποσχεθῶμεν, ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐπανιδώμεν, ἂν φύγωμεν ἀπόψε.

— Ἀπόψε;

— Ναι, μᾶς ὥρισε τὸν σταθμὸν Σαῖν-Λαζάρ.

— Καὶ θὰ ὑπάγετε ἐς τὸ Παρίσι;

— Μαί, καὶ κατόπιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Καὶ θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ, βέβαια, εἰς τὸ Γιλδί;

— Ὁχι φαίνεται, ἡ ἐλευθερία μας ταράττει τὸν Χαμήτ. Καὶ μόνον ὅταν κλεισθῶμεν εἰς τὸ Τουραγάν, θὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μαλαρίαν.

Ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ γελᾷ, τριβῶν τὰς χεῖρας.

— Γελάτε;

— Ναί, δεσποινίδες.

— Ἀ, διατί νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ σκοτωθῶμεν τὴν νύκτα ἐκεῖνη, κοντὰ εἰς τὸν γέροντα Ἀχμέτ; Μετὰ τινὰ σιγὴν ὁ Ἀσσάρ εἶπεν :

— Εἰ ἀποσχευαί σᾶς εἶναι ἐλαφραῖ. Θὰ σᾶς εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὸν σταθμὸν.

— Ὅστε καὶ σεῖς μᾶς συμβουλευέτε;

— Βεβαίωτα. Πιστεύω ὅτι τὸ πᾶν θὰ τελειώσῃ καλλίτερον ἢ ὅσον φαντάζεσθε.

Καὶ ἀλλάσων τόνον :

— Μόνον μίαν παρατήρησιν ἔχω : Ἄν μὲ ἀναγνωρίσετε εἰς τὸν δρόμον, ἀποφύγετε κάθε κίνησιν, ἡ ὁποία θὰ δύναται νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων ἐπ' ἐμοῦ.

— Θέλετε νὰ μᾶς σώσετε; ἠρώτησαν μετὰ πόθον.

— Θὰ προσπαθῶ. . . Ἐλπίζετε.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐξεδόθη :

βιβλίον χρήσιμον καὶ ἀπαραίτητος ὑγιεινὸς ὀδηγὸς διὰ τοὺς καθηγητὰς, διδασκάλους καὶ διδασκαλίτσας, διὰ τοὺς διευθυντὰς σχολῶν, διὰ τοὺς μαθητὰς, διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τοὺς ἐφόρους τῶν σχολῶν, διὰ τοὺς ἰατροὺς, διὰ τοὺς ἀρχιτέκτονας, διὰ τοὺς τροφίμους τῶν διδασκαλείων καὶ ἐν γένει διὰ πάντας τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν ὑγιεινὴν τῶν σχολῶν,

N. A. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

ἰατροῦ τῆς ἐταιρείας τῶν Ἀνατολ. Σιδηροδρόμων,

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

βραβευθὲν ἐν εἰδικῷ διαγωνισμῷ

τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου

Τιμᾶται μόνον γρόσια ἀργυρᾶ τέσσαρα (4).

Εὐρίσκεται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα

Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ

(Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Σιρκεδζή)

ὅστις ἀποστέλλει τὸ βιβλίον ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς ἐμβάζοντας αὐτῷ Ὄθωμανικὰ γραμματόσημα πέντε γροσίων.

Μετὰ πολυτελοῦς καὶ καλλιτεχνικωτάτου περι-
καλύμματος δεδεμένον εἶναι καταλλήλοτατον
δῶρον διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

ΤΟ ΣΑΜΟΝΙ ΜΑΣ

Μετά τὸ γεῦμα.

Τὸ γεῦμα, ὅσονδήποτε ἀφθονον καὶ ἂν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται πλέον τῶν δύο ὥρῶν.

Ὁ καφὲς προσφέρεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς· μόνον οἱ κύριοι δύνανται νὰ πάρουν τὸν καφὲν τῶν εἰς ἄλλο διαμέρισμα ἢ καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γεύματος καὶ τοῦτο διὰ νὰ καπνίσουν ἐλευθέρως. Οἱ κύριοι πίνουν τὸν καφὲν ὄρθιοι, μόνον τῶν δὲ τοποθετοῦν τὰ κενὰ κύπελλα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ καφέ εἰς τὰς κυρίας, αἱ δεσποινίδες τῆς οἰκογενείας ἢ καὶ ἐκ τῶν προσκεκλημένων δύνανται νὰ βοηθήσωσι τὴν οἰκοδέσποιναν.

Κύριος παρὼν εἰς τὴν αἴθουσαν δὲν θὰ ἀφήσῃ ποτὲ ὅπως μία κυρία ἢ καὶ δεσποινὶς τοῦ πάρῃ τὸ κενὸν κύπελλον τοῦ καφέ του τοῦναντίον μάλιστα θὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην εἰς τὰς κυρίας.

Ὅταν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων εἶναι καὶ καλλιτέχνη, ἢ οἰκοδέσποινα τοὺς τιμᾷ, προσκαλοῦσα αὐτοὺς νὰ παίξωσι πιάνο ἢ νὰ τραγουδήσωσιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἄρνησις δὲν εἶναι δυνατή.

Μετά τὴν ἐκτέλεσιν ἐκάστου τεμαχίου, ἢ οἰκοδέσποινα ἐγείρεται διὰ νὰ συγχαρῇ τὸν καλλιτέχνην.

Μετά τὸ γεῦμα χάριν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπεθύμουν νὰ παίξουν χαρτιά, στρώνεται εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον μία τράπεζα διὰ πρασίνου ξριούχου.

Καθήκοντα τῶν ἀμφιτρονῶν.

Ὅταν ρίψωσιν ἐν τελευταίον βλέμμα ἐφ' ὄλων τῶν προετοιμασιῶν οἱ οἰκοδεσπόται ἐν μεγάλῃ περιβολῇ ἀναμένουσι τοὺς κεκλημένους εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πρώτης αἰθούσης.

Οἱ κεκλημένοι, ἀφοῦ διέλθωσι διὰ τοῦ

βεστιαρίου, παρουσιάζονται πρὸ τῶν ἀμφιτρονῶν, οἵτινες τοὺς ὀδηγοῦσιν εἰς ὠρισμένας θέσεις. Ὅταν οἱ οἰκοδεσπόται ἔχωσιν υἱοὺς καὶ ἀνεπιούς, εἰς τούτους ἀνατίθεται ἡ φροντίς τῆς ὀδηγίας τῶν κεκλημένων.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ὅσον δήποτε νέα καὶ ἂν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ χορεύῃ πολὺ οὔτε νὰ δεχθῇ πρόσκλησιν εὐθὺς ἀμέσως ἐν τῷ πρώτῳ χορῷ. Πρέπει νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ πάντα καὶ νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὴν χάριν τῶν κεκλημένων της.

Μία εὐγενὴς οἰκοδέσποινα θὰ φροντίσῃ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων, τὰς ὁποίας οἱ χορευταὶ δὲν καλοῦσιν· ἐπειδὴ ἕκαστος ἔχει καθήκον νὰ καλέσῃ τὴν οἰκοδέσποιναν νὰ χορεύσῃ, αὕτη θὰ παρακαλέσῃ εὐγενῶς ὅπως, ἀφοῦ αὕτη δὲν δύναται νὰ δεχθῇ, ἀποταθῇ εἰς μίαν τῶν κυριῶν, αἵτινες εὐρίσκονται χωρὶς καβαλιέρον.

Ἄν ἡ οἰκοδέσποινα ἔχῃ θυγατέρας, αὐτὰ ὀφείλουσι νὰ τὴν βοηθῶσι καὶ νὰ συμμερισθῶσι τὰς προσπάθειάς της πρὸς περιποίησιν τῶν προσκεκλημένων. Τότε δὲ μόνον θὰ χορεύσωσιν, ἀφοῦ ὅλοι αἱ παροῦσαι δεσποινίδες χορεύσωσιν.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔχει καθήκον νὰ χορεύσῃ ὅλας τὰς κυρίας καὶ κατόπιν νὰ τὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ κυλικεῖον.

Ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ πλησιάσῃ ὅλους τοὺς ὀμίλους νὰ σκοπύσῃ εὐγενεῖς φράσεις καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐχαρίστησίν της, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται, βλέπουσα αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἡ περιβολή.

Φράζον μαῦρον διὰ τοὺς κυρίους, μὲ λευκὸν ἢ καὶ μαῦρον γιλέκι, μὲ ὑποκάμισον λευκὸν πλισέ καὶ λαμοδέτην λευκὸν. εἶναι ἡ ἀνστηρὰ ἐνδυμασία τοῦ χοροῦ.

Οἱ χορευταὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξαγάγωσι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ τὰ γάντια των.

Αἱ κυρίαὶ θὰ φέρωσι περιβολὴν ἔξωμον

καὶ μὲ κοντὰς χειρίδας, γάντια δὲ λευκὰ ὑψηλά· φθάνοντα μέχρι τοῦ ἀγκῶνος.

Ἐπίσης συνηθίζονται καὶ ἐσθῆτες ἡμιέξωμοι καὶ ντεκολτέ, κεκαλυμμένα διὰ λεπτοῦ βοάλ. Αὐτὸ ἐν τούτοις εἶναι ζήτημα καλαισθησίας.

Αἱ ὠραιότεραι ἀμφιέσεις διὰ τοὺς χοροὺς εἶναι αἱ λευκαί.

Αἱ κυρίαὶ φέρουσι γενικῶς εἰς τὰς αἰθούσας μίαν μαντίλιαν ἢ ἐσάρπαν, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν φέρουσιν ἐκτός· ὁμοίως ριπίδιον καὶ ἐν καρνέ, τὸ ὁποῖον θὰ ταῖς δοθῇ κατὰ τὴν εἴσοδον. Ἐν τούτοις μία δεσποινὶς δύναται νὰ φέρῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἰδιαιτέρον καρνέ.

Τὸ μανδύλιον, λεπτὸν καὶ δαντελλωτόν, τίθεται εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀριστεροῦ γαντιοῦ ἢ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κορσαῖ.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ

Στοῦ καθρεφτιοῦ ἐπάνω τὸ γυαλί ἔσκυψ' ἢ κόρη δίχως νὰ μιλήσῃ· ἀρχίνησε εἰς τὸ γυαλί ἐκεῖνο νὰ ζωγραφίσῃ τριαντάφυλλο καὶ κρίνο.

Σὲ λίγο ποῦ τὰ εἶχε τελειώσει, τὰ στόλιζε δροσιὰ καὶ χάρι τόση, ποῦ νόμιζες πῶς εἶχε ἀπὸ τὴν φύσιν τὰ δύο λουλουδάκια ζωγραφίσει.

Καὶ τᾶβλεπε ἡ κόρη κι' ἀποροῦσε, γιατί μέσ' στοῦ καθρέφτη λησμονοῦσε ροδόκρινον πῶς ἦσαν τοῦ Ἀπρίλη δυὸ μάγουλα, δυὸ ζαχαρένια χεῖλη...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ κόμματα τῆς Βουλῆς καὶ ἡ Ἐταιρεία τῶν τροχιοδρόμων ὀργιάζουν κυριολεκτικῶς. Τὰ μὲν κόμματα ἀνοίγουν τοὺς λάκκους τῶν ἀντιπάλων τῶν, ἡ δὲ Ἐταιρεία τῶν τροχιοδρόμων ἀν. ἴγει λάκκους εἰς τὴν Μεγάλῃν Ὀδὸν διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς νέας γραμμῆς.

Καὶ διὰ τὰ κόμματα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται νὰ διαλυθῇ ἡ Βουλὴ. Τὶ νὰ εἰπώμεν ὅμως διὰ τὴν Ἐταιρείαν τῶν τροχιοδρόμων, ἢ ὁποῖα ἀνεβάξει καὶ κατεβάξει τοὺς δρόμους μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνεβοκατεβαίνουν οἱ Μεγάλοι Βεζύροι;

Χάρις εἰς τὴν Ἐταιρείαν τῶν τροχιοδρόμων, ἡ ἀπὸ τοῦ Μπὸν-Μαρσὲ μέχρι τοῦ Τοῦνελ ὁδὸς μετεβλήθη εἰς ἐρεμία. Πέτρες ἐδῶ, σωληνες ἐκεῖ, σανίδια πάρα πέρα, λάκκοι, σίδηρα πεταμένα, αὐτὸ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς Μ. Ὀδοῦ. Μερικῶν κατιστημάτων αἱ θύραι ἐκλείσθησαν. Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἀνέβηκεν, ἐκεῖ δὲ ὅπου ὁ δρόμος κατέβηκεν, οἱ καταστηματαρχαὶ καὶ οἱ πελάται διὰ τὴν ἀνέλιθον εἰς τὸ κατάστημα κάμνουν ἄλμα ἐπὶ κοντῶ. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ δυστυχῆς κόσμος δὲν λέγει τίποτε.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν λέγει τίποτε καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἐταιρείαν τῶν τροχιοδρόμων, ἢ ὁποῖα θέλει νὰ κατιδαφίσῃ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον διὰ τὴν περὶ τὸν τροχιοδρόμον.

Καὶ θὰ πληροφοροῦμεθα, ἡ Ἐταιρεία τῶν τροχιοδρόμων ἤλθεν εἰς συνεννόησιν μὲ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐκκλησίας, ἢ ὁποῖα δὲν θὰ κατεδαφισθῇ, ἀλλ' ὁ τροχιοδρόμος θὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, θὰ ἐκκλησιάζεται ὁ κόσμος καὶ τὸ τραμ θὰ βγαίη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος!

Τὸ τακρίριον. Ἐπερ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ βουλευτὴς Μπαρσῆ βέης, διὰ τοῦ ὁποῖου δὲ καταγγέλλεται ὁ Μ. Βεζύρης ὡς τζουρναλίστης, προὔξηνε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἐπετέθη σύσσωμος ἐναντίον τοῦ Σαῦτ πασά, ὅστις ἀταράχως ἐδέχθη τῆς Σαῦττιῆς τῶν ἄλθρων του.

Ἄν γνωρίζομεν κατὰ πόσον εἶναι ἢ δὲν εἶναι τζουρναλίστης ὁ Μ. Βεζύρης. Διὰ τὴν ἀποδείξει τοῦτο ἀπαιτοῦνται 22 ἔτη, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὰ τζουρναλία τοῦ Γιλδίξ ἀνέρχονται εἰς 2,530,756, 312. Ἴσως εἰς τὴν σκέψιν ταύτην βασιζόμενος ὁ Μ. Βεζύρης ἀπήντησεν ἀρνητικῶς ὅτι δὲν ἔγραψε ποτὲ τζουρναλίον.

Εξ τῆς Βουλῆς (τηλεφωνικῶς). Ὁ ἡμέτερος ἐν τῇ Βουλῇ συντάκτης μᾶς τηλεφωνεῖ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅτι ἀποδειχθέντος ὅτι ἅπαντες οἱ βουλευταὶ κατηγοροῦνται ὡς συν-

τάκται τζουρναλίον, ἀπεφασίσθη ὅπως τὸν τεῦθεν οἱ τζουρναλίσταις λέγονται τζουρναλίσταις, ἢ τοὶ δημοσιογράφοι!

Ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐπέδωκε καὶ νέαν διακοίνωσιν διὰ τὸ ζήτημα τῶν στενῶν. Ὁ κ. Τσαρικόφ ἐπανέειλε ἕως ἐπεσκέφθη τὸν Ἀσὴμ βέην, τονίσας ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς Κυβερνήσεώς του εἶναι νὰ ἀνοιχθῶσι τὰ στενά!

Τὶ ἀπήντησεν ὁ Ἀσὴμ βέης εἶναι ἄγνωστον, ὑποτιθεῖται ὅμως ὅτι ἀπήντησεν ἀποδεχόμενος τὴν πρότασιν. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ὁ χορὸς τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας, εἰς τὴν ὁποῖαν προσεκλήθησαν ὅλοι οἱ ὑπουργοί, οἱ γεροῦσιασταὶ καὶ οἱ βουλευταὶ.

Καθὰ μᾶς ἐδήλωσε ξένος διπλωμάτης, ὁ χορὸς τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας ἐγένετο συστάσει τοῦ Ἀσὴμ βέη, θέλοντος εὐτῷ νὰ μὴ ἔχη αὐτὸς μόνος τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνοίγματος τῶν στενῶν, ἀλλὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸν χορὸν καὶ τοὺς γεροῦσιαστὰς καὶ τοὺς βουλευτὰς.

Βενωνικὴ κίνησις. Εἰς τὸν προχθὲς δοθέντα χορὸν ἐν τῇ Ρωσικῇ πρεσβείᾳ, προσήλθον ἐν σώματι οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ γεροῦσιασταὶ. Κατὰ τὴν χορευτικὴν ἐσπερίδα ταύτην ἐχορεύθη καὶ ὁ νέος χορὸς «Τρέλλα». Ἐπίσης ἐχορεύσαν τὸν καρσιλαμὰν οἱ βουλευταὶ κ.κ. Μπροστάνης καὶ Τσελεπιδης, καταχειροκροτηθέντες.

Τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τόσον ἡμᾶς ὅσον καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τοὺς ἀποπειραθέντας νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἑλλάδα Κρητικὰ βουλευτὰς ἠμποδίσαν τὰ ξένα πολεμικά. Μόνον ὁ κ. Σκαμνάκης κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπου συνελήφθη καὶ θα καθίσῃ στὸ σκαμνάκι τοῦ Κακουρογιζείου διὰ τὴν δικασθῆν ὡς πειρατής, ἀφοῦ ἐπειράθη νὰ εἰέλθῃ διὰ τῆς βίης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

— Αὐτὰ τὰ ξύλα δὲν εἶναι κατάλληλα ἀπολύτως γὰρ τίποτε.
— Τότε ἄς τὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Ὅλος ὁ κόσμος μὲ μαλλόνει καὶ χάνει τὴν ὑπομονή, τάχα γαυτὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ τραγουδῶ μιὰ καστανή. Κι' ὅλοι μου λένε μ' ἕνα στόμα: — Ὅλο τὸ ἴδιο ψέλνεις χρωμα; Αἱ! τὰ μαλλιά σου ὅταν θ' ἀσπρίσουν, γλυκεῖά μου ἀγάπη μυστικῇ, τότε κ' οἱ στίχοι μου θ' ἀρχίσουν νὰ τραγουδοῦνε μιὰ λευκῇ. Κι' ὅλοι θὰ λένε μ' ἕνα στόμα πῶς ἄλλαξι στοὺς στίχους χρωμα.

Sauvedent

«ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ»
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Διευθυντής και ἀρχισυντάκτης Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ. Ιατρός.
Ἐτησίως τόμος 800 περίπου σελίδων.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 10
Ἡμίσεια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ιατρικῆς.
Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικὸν
Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

Τρέξατε, σπεύσατε ἀμέσως ὅλοι νὰ δητε θαύματα μέσα ἰστὴν Πόλι. Εἰς τὸ κατάστημα «Κόκκιν' ὀμπρέλλα» πωλοῦνται γραβάτες, ποῦ'νε γιὰ τρέλλα, ἢ δωδεκάδα, μέσ' τὸ κουτί, μὲ πέντε γροσάκια, χιλιάδες ἀνθρώπων πέρουν γραβάτες, φιδγκους διάφορους, σάρπες ρεγκάτες, τὰς πέρουν, τὰς ἔχουν καὶ τὰς θαυμάζουν κι' ἀμέσως πάλιν πάν' κι' ἀγοράζουν γραβάτας νέας μὲ 5 γροσάκια ἄς βρῶσκωνται, λέγουν, στὰ σεντουκάκια. Αὐτὴ ἡ φθηνία θὲ νὰ περῶσῃ καὶ ὁ καθὲς σας ἄς λογαριάσῃ, πῶς θὰ πληρώσῃ τριπλά γροσάκια γιὰ κάθε μιὰ τὸρα εἶν' ἡ ὥρα ἔμπρός, παιδιά Γ. Χρησιτίδης, πωλῶν φθηνά, τρέξατε ὅλοι κ' ἡ ὥρα περνᾷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Κατά την συνεδρίαν του Σαββάτου ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα τῶν μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καὶ Μογλενῶν, παρακαλοῦντων ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα παρὰ τῆ Κυβερνήσει ἵνα κατορθωθῇ ἡ ἐπάνοδος, τῶν ἐν Θεσσαλονίκη Λουπνισσιωτῶν καὶ ἐπιτραπῇ τὸ ἀνοιγμα τῶν σχολῶν των.

— Ὁ μητροπολίτης Μετρῶν διὰ γράμματος καταγγέλλει τὸν καθηγητὴν τοῦ αὐτόθι Ἰδαδιέ, διδύσκοντα κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

— Τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἐχειροτονήθη ὁ μητροπολίτης Ρασκοπρεσρένης Γαβριήλ.

— Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθησαν ἐκθέσεις μητροπολιτῶν, καταγγελλόντων ἐπεμβάσεις τῶν ἀρχῶν εἰς τὰ ἐκπαιδευτικά.

— Ὁμοίως καταγγέλλεται παράνομος ἐπέμβασις τοῦ ἱεροδικαστοῦ Καστορίας, αἰτοῦντος ἀκύρωσιν ἀποφάσεως τοῦ πνευματι-

κοῦ δικαστηρίου, τῆς Μητροπόλεως.

— Ἡ εισηγητικὴ ἐπιτροπὴ συνήλθε καὶ συνεσκέφθη διὰ τὸ ζήτημα τῶν αἰτημάτων τῶν χριστ. ἐθνοτήτων.

— Ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἐπιτροπὴ ἠσχολήθη ἐφ’ ἱκανὸν ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἐνεκρίθη δὲ νὰ συνταχθῇ ἔκθεσις καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Α. Θ. Π. διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἐξελέγησαν μητροπολίτης Γρεβενῶν ὁ Μελενίκου Αἰμιλιανός, μητροπολίτης δὲ Προικονήσου ὁ μητροπολίτης Μοσχονησιῶν Νικόδημος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχώρησις. — Μετὰ ὀλιγοήμερον ἐν τῇ πόλει μας διατριβὴν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀδραμύτιον ὁ λιαν εὐφήμεως γνωστός τραπεζίτης κ. Κ. Ι. Κέπετζης, εἰς ὃν τὸ ‘Απ’ Όλα’ ὀφείλει πολλὰς χάριτας διὰ θερμὰς ὑπερ αὐτοῦ ἐνεργείας ἐν Ἀδραμύτιῳ καὶ Μολύβῳ.

Γάμοι. — Εὐδοίονοι ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν ἐν Μουδανίοις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ αὐτόθι νηπιαγωγείου οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Κορη-

λίου Βιγκοπούλου, φαρμακοποιῦ, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐηγμένης δος Ρωξάνης Ι. Τσοπάνογλου. Εἰς τὴν διατῶν τρυφερῶν τοῦ Ὑμεναίου δεσμῶν ἐνωθέντας εὐχόμεθα τὸν βίον εὐδαίμονα καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Ἐπέτειος. — Αὔριον ἐπὶ τῇ 49ῃ πετείῳ τῆς Φιλοπόχου Ἀδελφότητος Ταταούλων θὰ τελεσθῇ ἀρχιερατικὴ λειτουργία, μεθ’ ἧν ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἀδελφότητος θ’ ἀναγνωσθῇ ἡ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων τοῦ Συμβουλίου. Κατὰ τὴν τελετὴν θ’ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης, θὰ τιμῆσῃ δ’ αὐτὴν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Ἀλεξανδρόπουλος.

— Αὔριον ἐπίσης, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς θ’ ἐπετείου τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος ‘Ὁμόνοια’ θὰ γίνῃ τελετὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀρρεναγωγείου τῆς Κοιότητος τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης μετὰ τὴν ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν. Κατὰ τὴν τελετὴν θὰ ἐκτελεσθῶσιν ὠραία μουσικὰ τεμάχια.

Ἐκδρομὴ εἰς Ἱερουσόλυμα. — Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Σεβ. τοῦ Μητροπολιτοῦ Δήμου καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ τῆς Γ’ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐκδρομῆς ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κκ. Π. Καρολίδου, βουλευτοῦ Σμύρνης, Γ. Ἄρτα, βουλευτοῦ Θεσσαλονίκης, Ἄνδρ. Καβαφάκη, ἀρχισυντάκτου τοῦ ‘Ἀμερολήτου’, Κ. Μακρίδου, διευθυντοῦ τοῦ ‘Ἐμπρός’, Μ. Θεστοκᾶ, δικηγόρου, Ν. Βασιλειάδου, Β. Κιολεμένογλου καὶ Θ. Βαρσάμη, ἱατρῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ συνελθῇ αὔριον εἰς πρώτην συνεδρίαν διὰ νὰ λάβῃ πάντα τὰ μέτρα, τὰ ἐξασφαλίζοντα μίαν μεγαλοπρεπὴ ἐκδρομὴν.

Παναθήναια 1911. — Ἐδόθησαν διὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα τὴν Τετάρτην καὶ ἐπανελήφθησαν τὴν Παρασκευὴν τὰ Νέα Παναθήναια τοῦ 1911. Καὶ εἰς τὰς δύο παραστάσεις ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ὑπῆρξε μεγίστη, ἡ δ’ ἐπιτυχία τοῦ θιάσου μοναδική. Δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν περὶ τοῦ ἔργου κρίσιν μας, τὴν ὁποίαν τὸ ‘Απ’ Όλα’ ἐδημοσίευσεν, ἐν καιρῷ, θὰ ἐξίρωμεν ὁμῶς καὶ δικαίως τὴς προσπαθείας τοῦ θιάσου, ὅστις ἀνεβίβασε τὸ ἔργον με πᾶσαν δυνατὴν τελειότητα, προσδώσαντος χάριν καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν χαλαρά. Αἱ κυρίαί ἐπαιξάν θαυμάσια ἡ κ. Ροζαλία Νίκα εἰς τοὺς ποικίλους ρόλους τῆς, ἡ κ. Φύρστ, ἡ κ. Παρασκευοπούλου καὶ Μηλιάδου κατεχειροκροτήθησαν, ὁ κ. Λεπενιώτης εὐρίσκειτο εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ὡς ἐνομοτάρχης ἐσκόρπισε τὸ ἀβίαστον γέλιο καὶ τοὺς ἐπαίνους ὄλων. Ὅποιος δὲν ἴδῃ τὰ Παναθήναια τοῦ 1911 ἀπὸ τὸν θίασον τῶν κ. Νίκα Φύρστ-Λεπενιώτη θὰ χάσῃ.

Συγτρίμματα. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἐν Χανίοις συλλογὴ ὠραίων διηγημάτων τοῦ κ. Θ. Ι. Μαργακουδάκη, ὅστις εἶναι γνωστός καὶ ἐξ ἄλλου ἔργου του ‘Πόθος καὶ Πόνος’. Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Μαργακουδάκη εἶναι ἄξια πολλῆς προσοχῆς.

Ἀέσβος. — Οἱ κάτοχοι ἀγγελιῶν τοῦ ἡμερολογίου τῆς ‘Ἐφημ. τῶν Κυριῶν’ ἢ ‘Ἀέσβος’ παρακαλοῦνται νὰ εἰσπεύσωσι τὴν ἐπιστροφὴν των, διότι ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἐν λόγω ἡμερολογίου εὐρίσκειται περὶ τὸ τέλος τῆς.

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ
ΕΙΣ
ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΙΟΛΗ
ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ:
Φαρμακείον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,
Πέραν, Μνηματάκια, 63.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι’ ἀτομικὴν τῶν χρήσιν, ὡς καὶ δι’ ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθυνθῶσιν ἐν Γαλατῇ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν ΑΠΟΘΗΚΗΝ ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ τοῦ ὁμογενοῦς κ. ΒΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου τῆς Ἰαπωνίας, ἐνθα θέλουσιν εὐρὴ ὄλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηγίας.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ
ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
εὐρίσκετε ἄκραν καθαριότητα,
ὑπηρεσίαν ἀνεπίληπτον
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.

Ἄσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ καταλύετε εἰς τὸν « ΟΛΥΜΠΟΝ ».
Διευθυντής: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 'Απ' 'Ολα 1912

ΤΟ ΘΠΘΙΘΗ ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΜΕΓ' ΘΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΘΑΥΜΑ ΠΛΟΥΤΟΥ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ, ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΑ ΕΚΠΛΗΞΗ,
ΘΑ ΓΟΗΤΕΥΣΗ, ΘΑ ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ

ΥΔΗ ποικίλη και ενδιαφέρουσα, γραφείσα από τους καλλιτέρες Λογίους μας.

ΕΙΚΟΝΕΣ και Γελοιογραφίαι άφθονώταται.

ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ χρυσοῦν καλλιτεχνικώτατον τρίχρωμον.

ΣΕΛΙΔΕΣ μεγάλαι ὡς αἱ τῆς 'Επιθεωρήσεως.

Τιμή ἀπιστεύτως εὐθηνή:

Γρόσια 3 διὰ τὴν Κων/πολιν.

» 5 διὰ τὰς ἐπαρχίας (συμπεριλαμβανομένων) ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς).

Συμπληρώσατε σήμερον, διότι αὔριον ἴσως θὰ εἶναι ἀργά, τὸ δελτίον,
τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν ἔναντι σελίδα.

ΟΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΩΣΙ

Διὰ τὴν ἀγοράσῃ τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον νὰ δαπανήσῃ περισσοτέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτᾷ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειότεραν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὁποῖοι ποικίλουσιν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

250000

150000

125500

100000

75000

62500

10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δημοσίᾳ ἐν Ἀμστελδάμῳ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον Συμβολαιογράφου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιουνίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμβρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχοὶ κερδίζουσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἀμέσως εἰς μετρητὰ καὶ ἀνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ἢ δαπάνηται ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ κριτικόν, ἀνταλλάσσονται τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστήν δι' ἄλλων μὴ κληρωθεῶσιν.

Ἐπὶ ἐνεχύρω τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας, δανειζόμεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης μὲ τόκον 6 0/0 ἐτησίως.

Ἐπὶ ἐποπιν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ. 114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποιοῖ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ὅπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «Δαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΛΥ καὶ Σα) ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13-15, Γαλατᾶ-Κωνσταντινούπολιν, (Credit Populaire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13-15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάζωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ μανδαπόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸ 61ον καὶ 65ον φύλλον τοῦ «'Απ' 'Ολα».

36. — Ὅριζοντες: Λέρος, Σωσθέσιον, Ἄλσος, Νότος. Καθέτως: Λύκος, Στέφενσων, Κίσα, Ἄριος, Νόμος.
37. — Χαλκίς, Χάλκη.
38. — Ὅταν εἶναι πνιγμένος.
39. — Ἄγιος-Ἄγριος.
40. — Πρὸ τοῦ δικαστοῦ ἐγείρομεν τὴν χεῖρα, πρὸ τῆς κλίμακος τὸν πόδα.
41. — Πόλις, Θάλασσα.
42. — ΛαΜιΑ.
43. — Ὅταν κάμνουν παραστάσεις.
44. — 12. (12 + 12, + 1 + 12 + 2=6).
45. — Σείριος, Σύριος.
46. — Τὸ 35.
47. — Χαρά.
48. — Μηδένα πρὸ τέλους μακάριζε.
49. — Καμέλεια, Ἀμέλεια, Ἐπιμέλεια.
50. — Ὅλοι ἐχουν χεῖλια καὶ μάτια.
51. — Κώχ (Κρήτη, Ὠόν, Χαρτούμ).
52. — 9, 8, 15, 2
14, 3, 12, 5
4, 13, 6, 11
7, 10, 1, 16

Σχετικῶς πρὸς τὸ τετράγωνον τοῦτ, ο ἀναφέρομεν, ὅτι δύο γνωστοὶ κύριοι τοῦ ἐνταῦθα Χρηματιστηρίου, ἐστοιχίματισαν 1 λίραν Τουρκίας περὶ τοῦ ἂν λύεται ἢ μὴ τοῦτο. Ἐκ τῆς ἀνω δημοσιευομένης λύσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ διατεινόμενος περὶ τοῦ ἀλύτου τοῦ τετραγώνου τούτου, ἔχασε τὴν λίραν.

(Οἱ λύται, τὰ βραβεῖα καὶ οἱ βραβευθέντες εἰς προσεχές).

'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ίδρυθείσα τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—

τὸ ἐξωτερικὸν » » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀπ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμία αἰτησις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

Ἀλληλογραφία

ΑΓΓΑΛΕΙΑΝ, Στ. Παπάζογλου, τελευτ. ἐπιτολήν σας ἐλάβ., εἰς νέον ἐγγραφέντα ἀπεστείλαμεν, χρῆμ. ἐλήφθ., εὐχαρ., περὶ ἡμερολ. περιεμνομεν — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, Νίκην Καραδημητρίου, ἡ καθυστέρησις τῶν φυλ. σας μᾶς ἐλύπησε, θὰ σας παρακαλ. ὅπως ἐρευνήσητε εἰς τὸ ταχυδρ., διότι ἡ διπλὴ ἀποστολὴ τῶν φυλ. εἶναι ἐπιζημία εἰς τὴν ἐπιθεώρησίν μας. Ἐν τούτοις σας ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ὑμέτερον δέμα καὶ τῆς κ. Σταθοπούλου, ὅθεν παρακαλεῖσθε ὅπως τῆς τὰ ἐγχειρίσητε — ΑΝΩ ΝΕΟΣΤΡΑΜΙΟΝ, Ἀθ. Χρησιτίδην, ἐνεγράφητε εἰς τὸν κατάλογον τοῦ ἡμερολογίου, προσεχῶς θὰ λάβητε, 46ον φυλ. σας πέμπομεν. — ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΙΝ, Γεώρ. Β. Πηλεΐδην, μὲ μεγάλην χαρὰν ἀνεγνώσαμεν τὴν ἐπιστ. σας, ἰδόντες ὅτι ὑμεῖς τε καὶ οἱ ἐν Ἀγαθουπόλει ἀναγνώσται μᾶς μένουσι καταγοητευμένοι μὲ τὴν ἐπιθεώρησίν μας, τοῦτο μᾶς κολακεύει, μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ ἀπὸ τούτων καταβαλλομένους κόπους μᾶς ἀνακουφίζει, καθότι δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν σκοπὸν ἐργαζόμεθα ὅπως εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας ἐλάβ. ἀντίτ.

γρ. 80 εἰς γραμ., ὃν τὰ εἰκοσι δι' ἐγγραφήν ἡμερολ., αἵτινα προσεχῶς θὰ λάβητε, σας εὐχαριστοῦμεν δι' ὅλας τὰς προσπάθειάς, ὡς καταβάλλετε χάριν τῆς ἐπιθεωρ. μας — ΑΥΛΩΝΑ, Δ. Ἀναστασιάδην, χρῆμ. ἐλήφθ., εὐχαριστ., ἡμερολ. σταλήσονται, συμμορφούμεθα. — ΑΔΑ ΠΑΖΑΡ, Δ. Καλιριμιδην, εἰς τὰ γρηφόμενά σας εἶδομεν νὰ ζητήτε ἀγγελ. τοῦ ἡμερολογ., σας πέμπομεν δελτίον ἐγγραφῶν, διὰ τὰς ἐνεργείας σας εὐχαριστ.

ΒΕΗ ΣΕΧΙΡ, Θ. Μουβαγιατζόγλου, ἀντίτ. ἡμερολογ. εἰς γραμ. ἐλήφ., εὐχαριστ., ἐν τῇ ἐπιστ. σας ζητεῖτε β' ἐξ., ἢς τμήμα 10 γρ.

ΓΚΙΜΟΥΑΤΖΙΝΑΝ, Ἰ. Ζωΐδην, εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐλάβετε τὰ φυλλάδ. τῆς Σοφ. Ραφ., διότι ἐστάλησαν, διὰ τοῦτο σας παρακαλ. γράψατε τὴν παραλαβὴν τῶν ἡ μῆ.— Αὐτόθι, Γ. Κ. Κωνσταντινίδην, εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ἡμερολ. τῆς ἐπιθεωρ. μας παρεδόθη τὸ δελτάριόν σας καὶ θέλει σας ἀποσταλῆ τὸ ἡμερολ. σας, εὐχ. διὰ τὸ ἀντίτιμον.

ΔΕΔΕ ΑΓΑΤΣ, Γρ. Καραμιχάλογλου, σώματα ἡμερολ. θὰ σας κρατήσωμεν, γράφετε δι' εἰκόνας ὅτι δὲν ἐλάβετε, ἂν μέχρ. σήμερον δὲν ἐλάβετε καὶ ἔχετε ἀνάγκην γράψατέ μᾶς ἀμέσως νὰ σας στείλωμεν, ἀλλὰ ὑπάρχουν μόνον τῆς κηδείας, ὥστε ἐν γνώσει σας.— ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, Κωνστ. Παππᾶν, νέας ἐγγραφὰς γενομένας τῇ προφρονι μερίμνη σας ἐσημειώσαμεν, εὐχαριστ. τόσον διὰ ταύτας ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐκολίαν, τὴν ὁποίαν μᾶς παρέχετε, ζητοῦντες ὅπως ἐρχονται εἰς δέμα πρὸς ὑμᾶς τὰ φύλλα τῶν ἐν Δυρραχίῳ ἀναγνωστῶν μας, μᾶς ὑποχρεῶντε τὰ μέγιστα, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, ἐλήφθησαν, Δ. Θ. δὲν ἐξεδόθη.— ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ, Χρ. Ἀ. Τερζόγλου, θὰ κρατήσωμεν διὰ λογαριασμὸν σας ὅσα σὸμ. ἡμερολ. γράφετε, εἰς τὴν δ'α Ἀγ. Κυριακ. ἐστάλησαν, χρῆμ. ὡς γράφετε ἀναμένομεν.— ΔΟΞΑΤΟΝ (Δραμας), Ἰ. Γ. Νάνον, προσετέθησαν καὶ αἱ νέαι ἐγγραφᾶι, σας εὐχαριστ., ἀπεστείλαμεν φυλ.— ΔΙΣΚΑΤΗΝ Σ. Περούκην, ἐπιστ. σας μὲ ἀντίτ. ἐπιθ. καὶ ἡμερολ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἰκονίου), Ν. Μαρκόπουλον, ἐλήφθη ἀντίτ. ἡμερολογίου σας, εὐχαριστ., προσεχῶς σταλήσεται.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Χριστ. Τσιάραν, ἀξία ἡμερολ. ἐλήφ., εὐχαριστ., προσεχῶς ἀποσταλήσεται.— Αὐτόθι, Πέτρ. Ἰ. Ζωΐδην, εὐχαριστὸς ἐνεργ. τὸ ὑμέτ. ὄνομα μεταξὺ τοῦ καταλόγου τῶν ἐγγραφέντων, διὰ τὸ ἀντίτ. σας εὐχαριστ.— Αὐτόθι, Ἀδελ. Σπυριάκη, σταλέντα ἐλήφθησαν, εὐχαριστ., ἐλάβ. ὑπὸ σημειώσιν τὸν σημειούμενον ἀριθ. τῶν ἡμερολ. θὰ τὰ ἐχῆτε ἐγκαιρως,

ἸΚΟΝΙΟΝ, Στυλ. Χρήστον, ἐν τῷ δελταρίῳ σας ζητεῖτε σειρὰν ἀπὸ 1—36, σας εἰδοποιούμεν ὅτι οἱ ἀριθ. 4, 5, 7, 18 ἔχουν ἐξαντληθῆ, ὥστε ἂν ἐπιθυμ.

νὰ ἐχῆτε τοὺς ἄλλους ἀριθ. σας ἀποστέλ. ἀφοῦ μᾶς εἰδοποιήσητε, τῶν ὑπαρχόντων ἢ τιμῆ εἶναι συνήθης — Αὐτόθι, Εὐαγ. Θεοδώρου, ἀντίτ. ἡμερολογ. καὶ ἐπιστ. σας ἐλήφθη, φυλ. 65 ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς, εὐχαριστ.— ΙΝΕΠΟΛΙΝ, Ἀλ. Ἀλεξιάδην, ἐλήφ. ἐπιστ., ζητούμενα ἐστάλησαν, ζητήσ. εἰς ταχυδρ., εὐχαριστ. διὰ τὰς προσπάθειάς σας, διὰ τὸ βιβλίον εἰδοποιήσαμεν τὸν ἐκδότην, σας ἐρχεται ἀπ' εὐθείας.

ΚΟΡΥΤΣΑΝ, Κων. Κοτόκον, ἡμερολ. ἀντίτ. ἐλήφ., θέλετε λάβει ἅμα τῇ ἐκδόσει του, εὐχαριστ.— ΚΟΥΤΑΛΗΝ, Φώτ. Μανουσαάκην, εἰσθε μεταξὺ τῶν ἐγγραφέντων ἐν τῷ ἡμερολ., εὐχαριστ. δι' ἀντίτ. εἰς γραμ.— ΚΑΒΑΛΑΝ, Σ. Σταματιάδην, σὸμ. ἡμερολ. θὰ σας ἀποσταλώσιν, χρῆμ. ἐλήφ., εἰς δέμα θὰ λαμβάνητε εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἐπιθ., εὐχαριστοῦμεν διὰ τε τὰ χρήματα καὶ τὰς προσπάθειάς σας.— ΚΟΖΛΟΥ, Ἀλ. Χατζόπουλον, ἀντίτ. ἡμερολ. καὶ ἐπιστολή σας ἐλήφθη, εὐχαριστ.— ΚΑΡΑΓΑΤΣ (Ἀδριανουπόλεως), Γ. Κυριακόπουλον, 54ον φυλ. λαμβάν., 67 δὲν ἀπεστ. διότι εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ περιήλθε τοῦτο εἰς χεῖράς σας μεχρ. σήμερον.— ΚΑΛΔΙΠΟΛΙΝ, Κ. Ὀνούφριον, ἐπιστ. ἐλάβ., ἡμερολόγιό σας θὰ σας ἀποστ. προσεχῶς, φυλ. Τ. Ζ. σας ἀποστέλλομεν σήμερον, ἀντίτ. ἐκ τοῦ ταχυδρ. δὲν ἐλήφθη εἰσέτι, εὐχαριστ.— ΚΑΛΛΟΝΗΝ (Μιτυλήνης), Ἰγνάτ. Πιτσούλην, ἀντίτ. ἐπιθεωρήσεως καὶ ἡμερολ. γρ. 50, ἐσωκλειστώσ ἐλάβ., εὐχαριστοῦμεν, εἰς ὅσα γράφετε θέλομεν συμμορφωθῆ, ἐκδοθησομένον τοῦ ἡμερολ. θὰ σας ἀποσταλῆ ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεώς του.

ΛΕΥΚΗΝ, Δημ. Ἀθ. Μακρίδην, μετ' εὐχαριστήσεως σας ἐνεγράψ. εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἐπιθεωρ. μας, φυλ. ἀπεστάλησαν, τιμῆ ἐγγραφῆς 12 1/2 ἢ ἕξαμ.

ΜΕΡΣΙΝΑΝ, Κωνστ. Σολομωνίδην, ἡμερολογ. σταλήσεται, ἀντίτ. ἐλήφθη εἰς γραμ., εὐχαριστοῦμεν. ΜΑΔΥΤΟΝ, Ν. Δ. Μαργιόγκην, Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ποιημά σας ὡς καὶ λύσεις παρεδ. εἰς Διεύθυνσιν. ἀφοῦ ἐγκριθῶσι θὰ ἴδητε δημοσιεύενα εἰς τὴν Ἐπιθ. μας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά αἰσθηματά σας, διότι, ὡς γράφετε, ἔχετε ὡς μόνον σύντροφον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνεσεῶς σας τὴν Ἐπιθ. μας καὶ διὰ τὰς προσπάθειάς σας πρὸς τὸ ἔργον μας.— ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, Π. Νικήταν, προηγουμένην σας ἐπιστ. καὶ ἀντίτυπα 6 ἐλάβομεν, φυλ. ταχτ. σας ἀποστέλ. φροντίσατε εἰς ταχ.— ΜΕΤΣΟΒΟΝ, Κ. Πέρτσαλην, ἀντίτιμ. ἡμερολ. ἐσωκλειστώσ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐλάβομεν.— ΜΟΥΣΤΑΦΑ-ΠΑΣΣΑ, Κ. Ποντίδην, πολὺ εὐχαριστὸς ἐλάβομεν τὸ δελτάριόν σας μὲ νέας ἐγγραφὰς, ἡσυχάζετε ὡς πρὸς τὴν ἀποστολήν, ἀναμένομεν, εὐχαριστ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ 1912

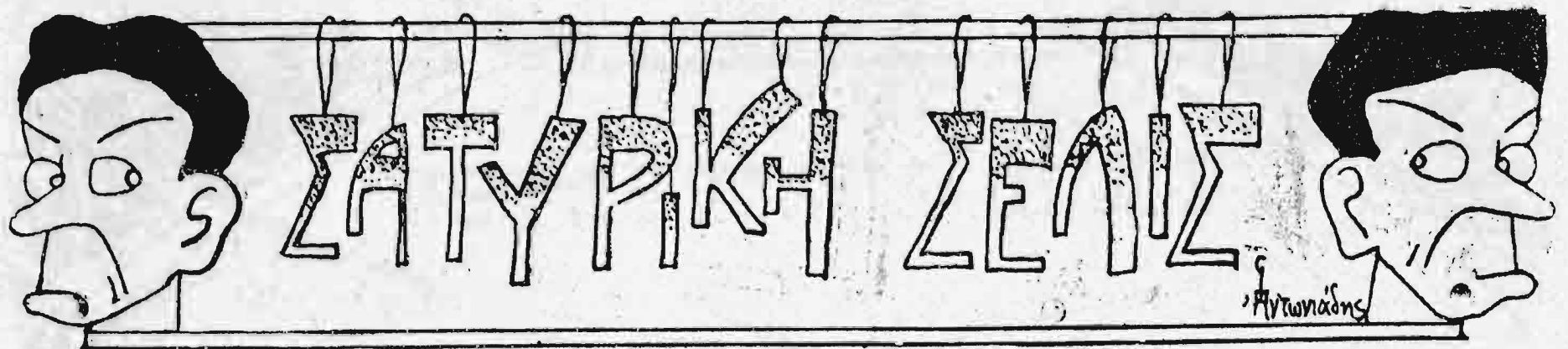
Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΠ ΌΛΑ»,

Σας ἀποστέλλω μετὰ τοῦ παρόντος γρόσια ..... διὰ ..... σωμα ..... τοῦ ὑμετέρου ἡμερολογίου.

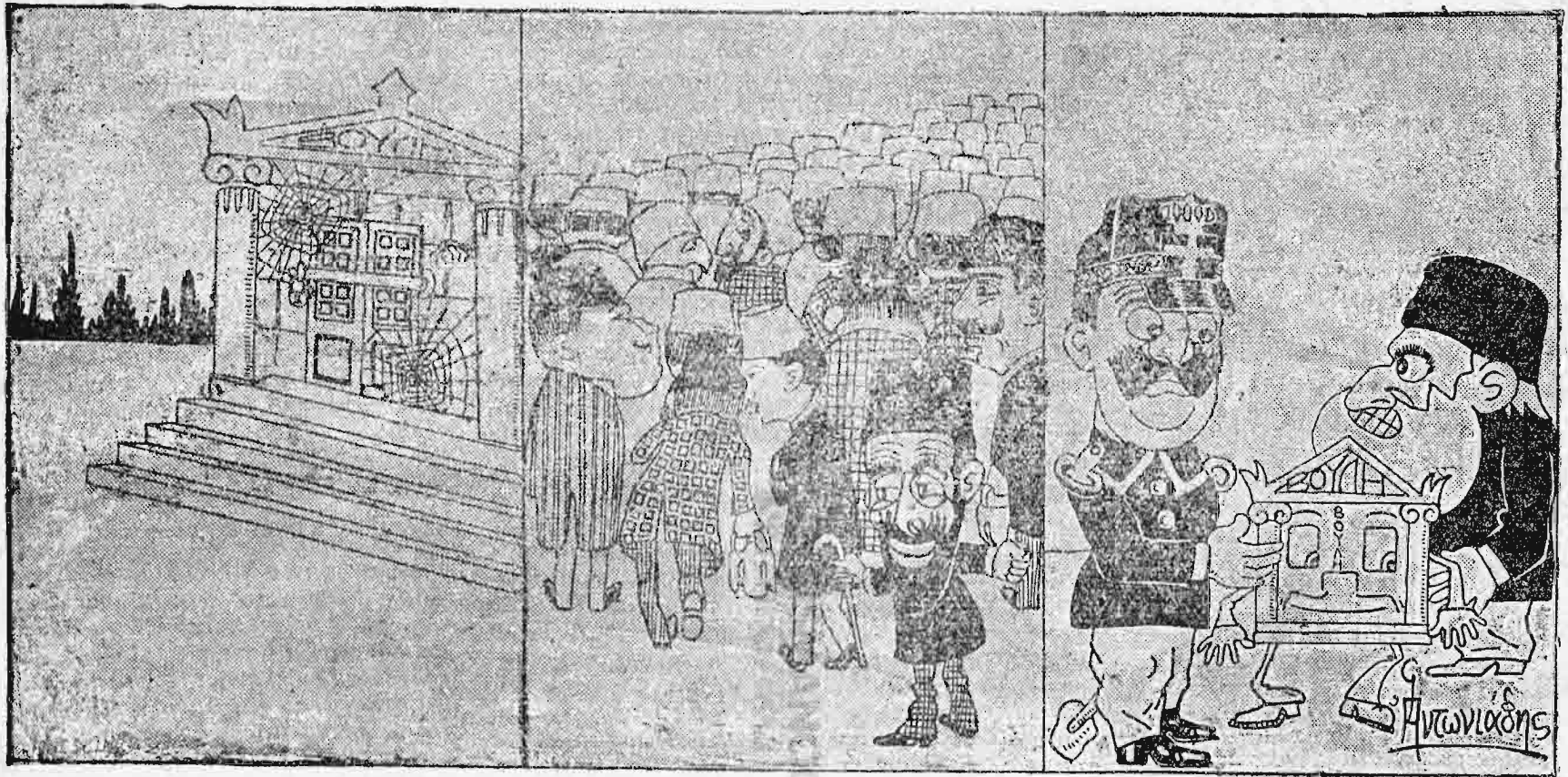
Κ. ....

Διεύθυνσις

Υπογραφή

Τὸ φλέγον ζήτημα.

Μίαν εβδομάδα μετά τὴν διάλυσιν.

Πῶς θὰ φεύγουν οἱ βουλευτὶ μας.

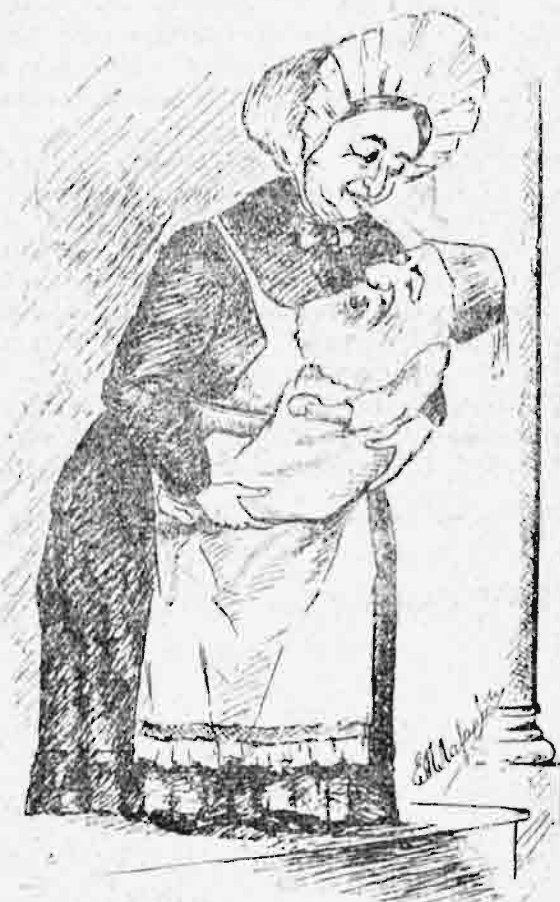
Τί τοὺς ἐμποδίζει ν’ἀγαλιαστοῦν.

ΣΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ ΜΑΣ

Κοιμήσου, ἀγόρι μου χρυσό!
 κάμε, πουλί μου, νάνι,
 δόντι νὰ βγάλῃς φοβερό,
 δόντι νὰ βγάλῃς σουβλερό!
 κοιμήσου, ὁ Βεζύρης μου,
 καινούργιο δόντι βγάνει.

Κοιμήσ', ἀγόρι μου χρυσό!
 σεκέρια σου τοιμίζουν
 κι' ἄλλα γλυκύσματα π' ἄλλα
 και γὰ τὸ δόντι μας ἀλλά!
 τοῦφ-τοῦφ φωνάζουν.

Κοιμήσ', ἀγόρι μου χρυσό!
 και σὲ γυρεύουν Μάγοι,
 γιὰ τὴν ὄγλουμ, τατλί-τατλί,
 κι' αὐτὸ τὸ δόντι τὴν Βουλή,
 λοκμῆ κιμπί θὰ φάγῃ.

Κοιμήσ' ὁ ἕπνος σου γλυκά
 τὸν πόνον σου νὰ πνίξῃ,
 κι' αὐτὸ τὸ δόντι 'ς τὴν Βουλή,
 εἰς τὸν Σεβκέτ, 'ς τὸ Μπαμπ-Ἀλή,
 θα τριέξῃ και θα τριέξῃ.

Κοιμήσ', ἀγόρι μου χρυσό!
 κάμε, πουλί μου, νάνι,
 και μὲ τὸ δόντι σου αὐτό,
 οἱ βουλευτὰ εἰς τὸ πεφτό,
 καθέννας θα τὸ κάνῃ.

Κοιμήσ', ἀγόρι μου χρυσό!
 κι' ὄλοι σὴν τὸ κανόνι,
 θα σὲ τρομάζουν 'ς τὴν Βουλή,
 και τὰ σκυλιὰ οἱ Ἴταλοι,
 θα φᾶνε, πριτς 'ς τὴν Τρίπολι,
 πὲρ ντίο μακαρόνι!

Ν. ΣΑΡΡΑΔΟΣ

— Τὸ μικρό μας, τώρα ποῦ ἔβγαλε τὸ δόντι
 του, θὰ τριέξῃ τὰ δόντια του στὴ Βουλή.